

УПОРЯДНИК ТА РЕДАКТОР
РОМАН ДІДУЛА

Збірка друга

Львів
Львівська обласна організація
Товариства книголюбів України
1993 рік

ББК 82.3(2Ук)

С77

Вихід у світ другої збірки галицьких анекдотів, можливо, хоч трохи вгамує спрагу на веселе слово у наші нелегкі часи

С 4702010105-010 без оголош.
93
ІСВН 5-7707-2732-2

© Упорядкування.
Дідула Р. Т., 1993
© Художнє оформлення
Юськів З. Я., 1993

АНЕКДОТИ СТІЛЕЦЬКІ, ВОЯЦЬКІ

Не схибнути б!

Цяпка має виклад для стрільців про обов'язки вояка. Починає так:

“Загально думають, що першим обов'язком стрільця є умирати за рідний край. Це хибне розуміння. Першим обов'язком стрільця є робити так, щоби його вороги вмирали за свій рідний край”.

Поправка

Десятник Люлька каже:

— Коли вернуся додому, оженюся. Візьму собі гарну і багату жінку.

— І дурну,— додає Цяпка.

— А то чому?

— Ну, бо мудра за тебе не піде.

Славний предок

Одного разу в однім товаристві зайшла розмова про предків. Хтось запитав Цяпку:

— Чи з ваших предків хто відзначився?

— О, так! — відповів Цяпка.— Один, евентуально, був навіть адміралом.

— Як називався?

— Ной!

Рахувати чи ні?

Цяпка лежить в лікарні. Лікар питається його, скільки має літ.

— Я маю 30, есентуально 35 літ.

— Як це розуміти?

— Бо я 5 літ був у кадрі.

Через помилку

Цяпка спинає на вулиці чоловіка:

— А, здорові були! Я вас есентуально звідкись знаю.

— Ви помиляєтесь...

— Ні, я вас таки напевно знаю. Ми ходили разом до народної школи.

— Ні, це неможливо. Зі мною ніхто з такими вусами не ходив.

У запілля

Цяпка бував і в запілля. Одного разу потрапив на вечірку, прибуток з якої був призначений на добродійні цілі. Оглянувши зал, зайшов до буфету, тут наказав собі налити чарку вина і запитав про ціну. Гарна, мов русалка, панна Маруся, що сиділа за буфетом, пояснила:

— Один карбованець, — а, всміхнувшись, жартівливо додала:

— Але коли я надіп'ю, коштує 5 карбованців.

Цяпка витягнув калитку, поклав на стіл 5 карбованців і забурмотів:

— Ну, вже добре, надпийте, але мені налийте до другої чарки...

Якби не вживився...

— Стрелець Цяпка, коли йдете в бій?

— Я доброволець: коли схочу, тоді піду.

— Як то розуміти, пане Цяпка?

— Я, пане сотник, записався до війська jako охотник. То було так. Я оженився в липні, а війна вибухла в серпні. А я, знаєте, люблю спокій і тому пішов на війну.

Як стати генералом?

— Якби, Цяпко, не ваша звичка напиватися, то я вас зробив би підхорунжим.

— Пане сотнику, нащо мені бути підхорунжим, коли я, як нап'юся, то чуюся генералом.

Давні знайомі

Зайшов Цяпка до якогось ресторану, де була страшенно повільна обслуга. Нарешті кельнер приносить Цяпці печеню.

— Пане товаришу, — каже Цяпка. — Я вас, мабуть, звідкись знаю. Ага! Це ви мені подавали борщ.

Усе так просто

— Стрелець Муц, на подвір'ї казарми купа нікому непотрібного піску. Очі всім муляє... Викопайте глибоку яму і скидайте туди пісок.

— А що зробити із землею?

— Офермо! Викопайте таку глибоку яму, щоби змістився пісок і земля.

Попався

Рекрут стоїть уночі на варті. Хтось надходить.

— Стій! Хто йде?

— Інспекційний старшина.

Старшина, відповівши, хоче підійти, але рекрут знову кричить:

— Стій! Хто йде?

— Чого ви вже другий раз питаєте?

— Бо я маю такий наказ. Три рази спитати, а потім стріляти.

Треба слухати

Інструктор виклав новобранцям будову кріса. Врешті питає одного:

— З чого зроблений приклад?

— З дерева.

— Зле, офермо!

— З заліза.

— Ні.

— Зі сталі.

— Ні, дурню один. Я ж виразно сказав: "З вищеназваного матеріалу".

Що нема, то нема

— Де ти куриш, офермо?!

— Та я так думаю, що хоч на свіжому повітрі можна собі засмалити файку, ні?

— Ти, офермо одна, раз на все запам'ятай: де я є, там нема свіжого повітря!

Навіть батька?

— Стрелець Гичка, ви чому не віддаєте речей тому четареві, що проходив коло вас?

— Та то ж мій брат.

— Запам'ятайте: то не має жадного значення. Навіть якби то був ваш батько, все одно треба пошанувати!

Здоровий спосіб життя

— Стрелець Муц, що за постава? Що за порода?

— Забув нині поголитися...

— Значить, так. Поголитися негайно! На фронті тиф. Ви тут воші розпускаєте! До речі, як ви тих вошей лікуєте?

— А мені не треба їх лікувати. Вони в мене здорові.

Ясно

— Стрелець Булька! Умієте плавати?

— Вмію.

— А де ви навчилися?

— У воді.

Гармаші

— Стрелець Бемба! Скажи, чому пристрілі треба відкрити губу?

— Щоби ворог думав, що ми маємо більше гармат.

Пересторога

При варті стоїть кілька старшин і кожен присувається якнайближче до вогню.

— Пане чestar, уважайте, бо обсмалите со остроги.

— Ви хотіли сказати — чоботи?

— Ні, чоботи вже згоріли.

Перший і останній раз

Вістун: Пане поручик! Голому случило, ш піхотинець Коцюба цієї ночі застрілявся.

Поручик: Ах, та оферма! Бодай раз виціли де хотів.

Чому жінки не служать у війську

1. Бо не мають ніколи 21 рік.
2. Бо нема старшини, якого вони слухають.
3. Бо треба було б щотижня справляти нові модні мундири.
4. Бо треба би кожній щомісяця міняти ординарця.

Сумнівний доктор

- Стрілець Чорба, ким ви були в цивільному світі?
- Доктором філософії.
- Не брешіть, бо такої недуги нема в світі!..

Туман вісімнадцятий

Десятник УСС (до новобранців): На останній науці вчив я вас, що при набиванні кріса слід його тримати дулом удолину. Стрілець Кудий, скажи мені, чому це так?

Стрілець мовчить.

Десятник: Я так і знав, що ви туман вісімнадцятий, тож скажу вам ще раз: по-перше, бо так треба, а по-друге, бо інакше було би проти припису. Зрозуміли?

На фронтовій позиції

Десятник: Стрілець Калютка! Іжте скорше той сир, що вам прислала жінка, бо річ скардить на цілу милью і ще викаже ворогові наші позиції.

Орієнтація

Вістун до стрільця:

- У якому напрямку ми йдемо?
- На полудне.
- Добре! По чім це пізнаєте?
- Бо мені щораз тепліше.

Війна і кіно

- Яка є різниця між війною і кіно?
- ???
- Нема різниці, бо як в кіні, так і на війні найкращі місця є позаду.

Що таке послух?

Вістун до вояків: — Послук — це перший обов'язок вояка. Коли вам скажу скочити з четвертого поверху, мусите виконати наказ! Потім щойно можете ставати до звіту із скаргою.

Ціна життя

Вістун: Що значить "жити для батьківщини"?

Стрілець: Жити для батьківщини значить умерти для батьківщини.

Серед підхорунжих

Два підхорунжих студіюють карту:
— До Пацикова є по повітряній лінії 30 кілометрів.

— Тридцять шість! Спитаймо когось із тутешніх, може знає коротшу дорогу!

Хто знає

— Дали ви, Гичка, коневі вівса?

— Дав.

— А хто бачив?

— Другий кінь.

Хитрун

На фронті стоїть наш стрілець на варті перед окопами. Стоїть, а час іде. Врешті спостерігає, що стоїть годину задовго. Небагато думаючи,

одить з поста і йде до відділу. Підстаршина починає сварити, як він міг так зробити. Стрілець виправдовується:

— Пане десятнику! Голошу слухняно, що я би так подумав: недобре, щоб довше стояв би і той самий стрілець на варті, — бо ворогов подумати, що в нас нема більше війська.

В Карпатах

Стрілець на стійці:

— Стій, товаришу! Куди йдеш?

— Вперед!

— А, то перепрошую!..

Все останній

— Стрілець Булька, коли ви народилися?

— 31-го грудня.

— Ей, Булька, ви все мусите бути останні!

З примруженим оком

— Стрілець Муц! Чому, стріляючи з кріса, себа замружити одне око?

— Бо, голошу слухняно, якби примружив а, то нічого не видно було б.

Артилерія і піхота

Артилерія минає піхоту. Один з піхотинців хає:

— Нема то як артилерія!

— Що там! Однаково йдуть пішки, як ми!

— Але подумай, скільки качок можна овати до такого гарматного дула.

Наступ

Останні приготування перед наступом. Сого! Далі!
ник переглядає відділи, готові вирушити хвилину до бою.

— Черепаха! — кличе сотник. — Скільки вб'єш ворогів?

— Чи я знаю? Коби одного.

— Добре! А ти, Муц?

— Щопайменше двох.

— Славно! А ти, Мелений?

— Я? Як Муц уб'є двох, то я можу й додому.

Добра зупа

Під час снідання до сестри надходить старшина.

— Чого ви, хлопці, такі поквашені?

Один із стрільців подав йому старшину. Старшина пробує і каже:

— Що ж ви хочете? Це ж зовсім добра зупа!

— Так, але кухар каже, що це кава...

При "асентерунку"

У час війни під час медичного огляду дуже важко було викрутитися якоюсь недугою.

При одіюму такому "асентерунку" лікар майже нікого не оглядав. Підходив до новобранців і питав:

— Вам що бракує?

— Груді болять.

— Дурниця! Мене теж груди болять, а мушкетеру служити. "Таугліх"! Придатний! Далі!

— Я маю одну ногу коротшу!

— Це ніяка не хвороба! Я теж маю коротшу

ногу! Далі!

І так з усіма. На самому кінці стоїть собі крутик.

— А тобі що бракує?

— Мені хибує таке, що я вже цікавий, що доктор на це скажуть?

— Ні?

— Я є трохи ідіот.

Перед іспитом

Військовий священик до жовніра за небіжчи вострії, який щохвилини кляв, аж вікна у вояцькому таборі дрижали:

— Чому ви кленете?

— Бо я приготуюся до іспиту на сільдфебеля.

Не мішайся

Мати виряджає сина до війська і наказує:

— Тільки ти пам'ятай, синку, якби вибухла яка війна, ти до неї не мішайся.

Щира відповідь

— Щоб ти зробив, якби на війні почув наказ "Добровольці, вперед!?" — питає старшина рекрута.

— Ну, я відсунувся б, щоби добровольці могли пройти.

Вибір все-таки є

— Пане фельдфебель, чи можна сказати фельдфебеля медвідь?

— Ніколи в світі! Коли б ти так сказав, то підеш під ключ.

— А на медведя можна сказати, що фельдфебель?

— Так, то можеш скільки хочеш казати.

Згадка з давніх часів

Селянин: Як отже виглядала битва, в якій ти був?

Син (заслужений жовнір): Страшно! Наша компанія була в гущавині в засідці. Щоприкінт мінут говорив до нас наш капітан: "Діти, тепер прийде до нас черга", і ми за кожним разом тягнулись по лику горівки, пригтовляючи до смерті. Увечері прийшов до нас ад'ютант і сказав, щосьмо битву виграли.

Повідомлення з фронту

Бій з румунами йде далі. Ані ми, ані ворог не понесли жадної втрати. Шеф штабу провідав минулої ночі 250 карбованців.

...Напавши на румунів, ми забрали три штабні постолів. Під ранок шеф штабу відбився.

...Внаслідок оголошення мобілізації серед теологів всі вони поженилися і висвячують дітей, щоб працювати на національній ниві кращих жінок.

Циган-дезертир

Зловили жандарми цигана-дезертира та й привели до командира.

— Чому ж ти, цигане, втік з фронту?

— Ой, прошу пана, як би ви побачили, як там стріляють, то ви би самі втікли.

Марк Твен розмірковує...

Славний американський гуморист Марк Твен був на бенкеті, на якому один генерал виголосив довгу, страшенно нудну промову. Твен вислухав дуже уважно і сказав своєму приятелю:

— Маємо знову доказ, що наше міністерство військових справ не вміє оцінити людей. Цей генерал сам один міг би примусити ворогів утікати, але його недавно відправили на пенсію.

Між старими вояками

— Пане поручику! У часі війни ви врятували мені життя.

— Не пригадую собі нічого такого.

— Ви втікали, а я за вашим прикладом.

Військова таємниця

— Рекруте Макітро, що це є військова таємниця?

— Як я йду другий раз по обід.

Щоб ворог не заснув

Сотник викладає стрільцям:

— Що то є стратегія? Отже, стратегія це є, приміром, тоді, коли військо не має патронів, але стріляє далі, щоби ворог не зрозумів, що воно не має чим стріляти.

Де ліпше?

Фельдфебель: Інфантерист Бодур! Знов задираєш очі до неба! І що?! Чи ти, худоба, гадаєш, що там може ліпше, як при війську?

На муштрі

Фельдфебель: Що ти зробиш, рекруте Качур, як тебе пан лейтенант негідно вдарить позу вуха?

Рекрут: Нічо.

Фельдфебель: Чому?

Рекрут: Бо хочу піти восени на урльоп*.

Як є при війську?

Капраль (до рекрута): Що скажеш, коли тебе спитає цивільний — як є при війську?

Рекрут: Скажу, що добре.

Капраль: Впадь, встань, впадь, встань, впадь, встань!

Рекрут. (збитий з пантелику): Скажу, що при війську зле.

Капраль: Впадь, встань, впадь, встань, впадь, встань! А тепер слухай. При війську є ай добре, ані зле, лишень нормально!

* відпустка

Жовнір і ворог

Командант одної сотні був великим противником алкоголю. На стіні в казармі він казав висіти такий напис:

“Алкоголь — твій ворог!”

На другий день хтось дотепний дописав: “Але правдивий жовнір ворога не боїться!”

Касарняні квіти

Фельдфебель (до рекрута, котрий на команду абт ахт!) стоїть з широко розкритим ротом):

— Як ми Бог милий, то сеся худоба ззявила так пащеку, як небіжчик Колумб, коли перший раз зобачив Нью-Йорк!

Короткий зір

Новобранець: Я не можу служити у війську, маю закороткий зір.

Лікар: Зараз переконаємось. От бачиш там лампу? Лазить по ній муха?

Новобранець: Не бачу, щоб лазила.

Лікар: Але ж то у тебе знаменитий зір! На лампі дійсно муха не лазить!

По-старому

— Такий здоровий хлопака і не у війську?!

Хлопака лагідно усміхається:

— Чи я знаю? Я все прошу, щоби мене взяли. Я навіть побився в заклад з військовим

караєм на 500 злотих, що мене візьмуть. І що ви скажете: він все мусить виграти!

Потішив

— Пане капрал! — звертається як чоловік до генерала.

— Я генерал!

— Ну, не гнівайтесь. Чим пан ще не є, ще можуть бути.

Дисципліна

У місті грізний пожежар. Військо спішито поміч. Казарма далеко від пожежару, і офіцер дав команду: бігом! Недалеко пожежар крикнув:

— І це було: бігом?! Я вас навчу. Круїмо назад до казарми, а потім знову: бігом!

Добрий апетит

В казино сидять офіцери і розповідають історії.

— Я маю, — каже молодий поручик, — своєму відділі такого стрільця, що з'їсть один раз ціле теля. Хто не вірить, можна заложитися. Ніхто не повірив, і заклалися. Купили теля, кухар наробив котлет, печені, студенця і т. д. На бал походили всі. За столом засів стрілець-жерун і зачав їсти. Кухар подавав. Коли з'їв останні котлети, встав з-за стола і підійшов до поручика та й шепче:

— Пане поручику, най вже дають те теля, бо потім готово не влізтисся.

Домашні порядки

Рекрут Булька! Де ти подів свій кріс?

— Я покинув, пане капраль.

— Що?

— Пан капраль самі казали, щоб я з крісом поводився так, як з рідною жінкою.

Турків не жаль

Після битви старшина пише звіт, що в боях знищено 5 тисяч ворогів-турків. Шеф штабу, переглядаючи звіт, каже старшині:

— Напишіть 10 тисяч. Цих лайдаків турків нема чого жаліти!

Стара війна

— Скажіть, пане сотнику, чи ви під час війни мали якісь небезпечні пригоди.

— Раз трапилася мені і то на квартирі. Ще трохи і я був би заручився!

Чому шабля крива?

— Стрілець Булька, чому шабля крива?

— Тому, щоби нею мож легше рубати.

— Дурний! Шабля мусить бути крива, бо інакше не влізла би до кривої піхви.

Знайшовся

До рекрута Пилипа Ломаного приїхав на відвідини батько. Входить до казарми і питає стрінутого жовніра:

— Чи ви часом не знаєте Пилипа Ломаного?

— Пилипа Ломаного? Як він виглядає?

- Та такий високий, чорний на волос.
— А вусики має?
— Аякже! Має!
— А, знаю його. Називається Паве
Коновка.

АНЕКДОТИ ПРО ЖІНОК

Жінка і книжка

І жінка, і книжка часто ззовні привабливі гарні, — а всередині нічого цікавого.

І жінка, і книжка по прочитанню втрачають свою вартість.

І жінка, і книжка можуть бути моральні і неморальні.

І жінка, і книжка часом дуже скучні.

І жінка, і книжка не обходяться без героїв.

З портфеля філософа

Жінка буває вірною чоловікові аж до могили, якщо умре на другий день після вінчання.

Дивовижа

— Знаємо багато жінок, які по метриках мають років 40, по зубах — 70, по запалу — 18, по біжутерії — 20 і по орфографії — 6.

Одинока зброя

Вона: Так, сміх сміхом, але язик для жінки то одинока зброя.

Він: І ще до того має ту добру прикмету, що ніколи не іржавіє.

Нова версія

Діється в раю. Змій спокушує Єву:
— ... Крім того, прошу пані, це яблуко має у собі багато вітамінів і добре впливає на колір шкіри.

Причина

— Якщо жінка не є говірливою, то або вона не знає якої тайни, або має погані зуби.

Логіка

— Ви вже давно граєте на фортеп'яні?
— О, давно! Я почала вчитися з хвилини, коли почала ходити.
— То ви мусили пізно починати ходити.

Вікова граматики

Жінка каже спочатку: "Ходи сюди", а в 20 літах "Іди спати".

Деякі подробиці

Жінка найбільше завдячує своєму першому і останньому коханкові.

* * *

Жінки вміють багато говорити, але вміють про багато що мовчати.

* * *

Жінку, коли полюбиш, женишся з нею, — коли пізнаєш, розлучаєшся.

* * *

Жінка буває загадкою тільки для мужчин.

* * *

Жінка оглядає мужчину з ніг до голови, а мужчина жінку — від голови до ніг.

* * *

Жінку можна побороти, але ніколи не переконати.

* * *

Хочеш жінку цілком пізнати, то оженися з нею.

* * *

Чим дальше в ліс, тим більше дерев, а в кіночовник навпаки: чим дальше в літа, тим менше літ.

Брехливі дівчата

— Ті молоді дівчата страшно брехливі, — буркотіла старша пані. — Кажуть, що не можуть вийти на вулицю в місті, бо їх мужчины напастують! Це ж нечувана брехня, бо чого мене ніякі мужчины не зачіпають?

Вихід

— Знаєш, Стефо, не можу придумати, як би зробити мого нареченого щасливим?

— Цілком просто: не виходи за нього заміж.

Похибки друку

З промови: "Єднаймося, жінки, ставаймо гурт і зачинаймо велике діло обмови".

Наміри

— Якщо жінка хвалить іншу жінку, то хіба додати їй неприємельок.

Як діти

Жінки — це діти, бо лише ті слъози дають їм радість, котрі бачать чужі люди.

Непевний вік

— Коли жінка дійде певного віку, її вік стає непевний.

На ярмарку

Одну дівчину, яка вперше була в місті на ярмарку і з роззявленим ротом гляділа на виставку, питають дома:

— А багато було людей на ярмарку?

— Господи! Така сила, що оден чоловік мав де палиці поставити, та мені в губу...

Чого ні, того ні

— Багато жінок все зрозуміє — лиш правду знає ні.

Чого сумна?

У дядини Петельки якась пані купує курку. Оглядає вже півгодини, дує під крила, заглядає в дзьоб, торгується, нарешті каже:

— Але, господинонько, та курка чогось сумна, вона часом не хора?

— Та де хора, пані, вона здорова, як кінь. А сумна така, бо пані дуже мало дають за неї.

Ніщо на світі не гине

Літа, які віднімає собі жінка, не пропадають: вона додає їх своїй приятельці.

Дипломатія

— Ганю, ти вже не гніваєшся з Оленкою?

— Ні, дорогенька, я перепросилася з нею, щоби довідатися, що Ірка оповідала Оленці про мене.

Сильна віра

Одна старша пані сказала Метерніхові, що їй минуло 50 літ.

— Я навіть не сумнівався, знаю про це і вірю в це уже 20 літ...

Було колись...

— Я чув, що ти маєш сестру близнючку.

— Так, ми колись були близнюками, але тепер я на вісім літ старший.

Щира

— Не сердься, дорогенька, що я не плакала на похоронах твоєї мами, але бачиш, я забула дома хусточку.

Не спокушай долю

— Я вийду заміж тільки за такого мужчину, що добре думає перед тим, як щось зробити.
— Хочеш залишитися старою дівкою?

Секрети

— Моя жінка має небезпечну грипу.
— Тільки не кажи цього моїй жінці. Вона знаєш, що вона хоче все мати, що твоя мама.

Що кому в голові

Хтось стукає у двері. Пані якраз робила руханку, щоб схуднути, але відірвалася від вправ і відчинила. У коридорі стоїть жебрак як звичайно, каже:

— Ласкава пані, я вже три дні не маю нічого в роті...

— Направду? То мене дуже інтересує! Скільки ви за той час втратили у вазі?

На ринку

— Здається мені, що та риба зіпсута.
— Нема чого дивуватися, пані, тепер цілий світ зіпсутий.

То не він

— Кумо, ваш бахур вуличник. Кидав тепер мною каменем.

— А поцілив вас?

— Ні.

— Е, то не мій, бо мій ніколи не кине, бо би не поцілити.

Індійська мудрість

Безпечніше потягнути тигра за хвіст, ніж повернути жінці увагу на її перший сивий волос.

У пошуках місця

В окружнім суді відбувається сенсаційний процес. При вхідних дверях возний затримав якусь пані у фантастичному капелюшкові з р'ям.

— Нема вже місця, прошу пані.

— Може, знайдеться що? Хоч би навіть кусок вільного місця на лаві обвинувачених!

Між приятельками

— Сьогодні знову один мужчина клянчав переді мною...

— Що, взувавсь у нові черевики?..

Дві просьби

— Знаєш, Степан запитав мене сьогодні, чи хочу бути його дружиною, як хочу зробити його щасливим...

— І котру його просьбу ти виконала?

Добре рахує

- Мій наречений і я маємо разом 50 дивлядає?
— І ти маєш відвагу виходити за тако жовтодзьоба?

Гострий язик

- Я дуже люблю книжки, — хвалиться вона панна своїй приятельці. — Батько все іменини купує мені книжку.
— Ах, то ти мусиш вже мати дуже велику бібліотеку.

Винятковий місяць

- Коли жінки найменше говорять?
— У лютому.
— Чому?
— Бо це найкоротший місяць.

Неправда

- Він: Всі жінки без виїмку заперечують і всюди...
Вона: Це неправда! Це неправда!

На селі

- Священик: Чого ви плачете, Василихо?
Василиха: Ай, прошу егомосця: смерть мого обійстя не хоче вийти. Тому місяць корі здохла, дві неділі тому чоловік, а позавчора свиня...

Нема різниці

- Чи ти бачила Христину? Як вона виглядає?
— Так само, як рік і два тому, з тією різницею, що аби так виглядати, мусить півгодини довше сидіти перед дзеркалом.

Думка

- Що це є егоїст?
— Людина, що не інтересується мною.

Добра відповідь

- На одному із славних вівтіркових прийнять Дюма-син зустрівся з однією жінкою, з якою познайомився дуже давно, років 30 тому.
— Чи пригадала вона вам вашу молодість? — запитав Дюма приятель.
— Мою молодість мені пригадала, а своєї нітрішки...

Заінтересувався

- Но, нарешті мій шеф заінтересувався мною.
— Звідки таке взяла?
— Вчора запитав мене, пощо я, властиво, прийшла на роботу.

Точка зору

- Ольга: Дуже гарну суконку ти сьогодні брала. Виглядає, як шовкова.
Марійка: Вона і є шовкова.

Ольга: Що? Шовкова? Я думала, що ні,
виглядає — наче була б зі звичайного полотна.

Поема

— Глянь на мою нову сукню. Вона як справжня поема.

— Це правда, але не вадило би, щоби бачити на кілька рядків довша.

Нова сукня

— У тій сукні будете щаслива, пані, я вам дасть правдиву радість!

— Не про те мені йде! Я хотіла б, щоб мої знайомі луснули від заздрості.

Рецепт

Лікар до пані, що бажає схуднути:

— Повних три місяці маєте їсти салом сушений хліб, запивати яблучним відваром і напевно схуднете.

— Вибачте, чи все те їсти перед обідом по обіді?

Добре серце

Він: Може б ми не йшли сьогодні до Скопарських? Не маю охоти!

Вона: Я теж радо не пішла би туди, уяви собі, як вони втішаться, коли ми прийдемо.

Обидва фальшиві.

— Я бачила у Марійки той брильянт. Казала, що то від вуйка.

— Не вір їй, один і другий фальшивий.

Між приятельками

— Знаєш, Миросю, я ще ніколи ні про кого не сказала нічого злого.

— Це неможливе! Та ж ти все говориш тільки про себе.

Сумна вдова

До вдови, що втратила мужа, приступає якийсь чоловік і каже співчутливо:

— Жаль мені вас, така молода, щойно тридцять літ, а вже втратила свого мужа і хоронителя.

— Ой-ой-ой,— хлипає далі вдова.— Де я маю 30 літ, коли тільки 25!

Заковика

— Дорогий, ти мені купив куховарську книжку, але я не можу з неї скористати...

— Чому?

— Бо там всі приписи на 6 осіб, а нас лише двоє.

Вихід

Галя і Надя розмовляють собі.

— Опісля,— каже Галя,— я сказала йому, що не хочу його більше бачити!

— І пішов собі? — питає Надя.

— Ні! Згасив світло.

У лікарні

Лікар: Язик пані я вже бачив, тепер прощайте вашу руку.

Хвора: Ах, пане докторе, так несподівано я мушу ще подумати.

Через брак думок

— Вчора я дістав лист від жінки на вісім сторінок.

— Що пише?

— Що не має що писати.

У готелі

— Панночко, прошу мене збудити завтра рано о 6 годині.

— Прошу дуже. Пан задзвонить до мене, то я прийду його будити.

Плата за сукню

— Дуже гарну суконку маєш. Скільки коштує?

— Три плачі і трохи сліз.

Втішила

— Як тобі подобається моя сукня?

— Дуже мені подобається. Я також її носила, коли вони були модні.

Хвороба

— Отже, прошу пані, я оглянув вас дуже ретельно і думаю, що вам нічого не бракує: ні здоров'я, нірки також, нерви сильні. А скільки вам років?

— Тридцять два.

— Ну, то ви хворі на одну хворобу — на старість пам'ять.

Таки правда

Він: Чому так є, що гарні дівчата є одночасно дурні?

Вона: Гарними мусять бути, щоби мужчинам подобались, а дурними на те, щоби в них добуватись...

Інтелігентний

Панна Ірка вернула з вакацій і оповідає своїй товаришці гарні спомини:

— Знаєш, то був дійсно інтелігентний чоловік. Поцілував мене може сто разів, заки рекомендувався.

Як розуміти?

— Вірте мені, пані, що мене в моїм житті ніхто не любив, крім мого чоловіка.

— Неможливе, дорога приятелько, але скажіть мені, чи ви жалієтесь чи хвалитесь?

Усе нормально

— Чи ти не вважаєш, що я на цій фотографії виглядаю дуже по-дурному?

— Ні, фотографія зовсім подібна.

Різниця

Вона: Якщо казати чоловікові, то одним вхідом, а другим виходить.

Він: Якщо казати жінці, то воно входить двома вухами, а виходить язиком.

Географія

Жінка в 16 років — гаряча, як Африка

Літ 24 — дика, як Азія.

Літ 30 — на висоті техніки, як Америка

Літ 36 — знищена, як Європа.

Літ 42 — забута, як Атлантида.

Ясно, як Божий день

— Татку, чому Бог скорше сотворив Адама?

— Ну, щоб Адам міг свobodно промовляти, бодай кілька слів.

Не розуміється

До крамниці зайшла одна добродійка.

— Прошу дати мені черевички для мого хлопчика.

— Який номер?

— А, де там мала дитина розуміється в номерах!

З чого починається мода?

Модою найбільше цікавляться жінки, які виходять з моди.

Плітки про жінок

* * *

Навіть найдурніша жінка хоче, щоб через неї стратили розум.

* * *

Жінка — загадка. Хто розгадає її, той щастя старим кавалером до кінця життя.

А де шостий?

Іваниха має шестеро дітей.

— Сусідко Іванихо, — кличе сусід через плітку. — Ваших п'ять баборів на мої яблунці!

— Ге, а де шостий подівся? — нервується Іваниха.

Психолог

Хтось задзвонив. Перед дверима стояв сильний, однак лихо вдягнений чоловік. Попросив пропустити. Господиня змряла його від ступ до голови:

— Чому ви волочитеся і жебраєте? Та ж маєте сили і можете працювати!

— І що з того, ласкава пані? Ось ви така красуня, що могли би бути кінозіркою, а чому ви мучитеся на кухні?

Жебрак ще ніколи не їв такого смачного борщу, як у той день.

Секретарка

Один англійський журнал розіслав анкету: «Яка жінка ідеальна». Найбільше читачів хилилося до думки, що приватна секретарка. Між іншим, Джек Лондон і Едгар Уоллес часливо одружилися зі своїми секретарками.

— Нічого дивного, секретарки привикли,
їм диктують.

Хто є хто

— Ось як я виглядала двадцять років тому,
показує одна пані знімок своєї мамі
маленькою дитиною на руках.

— Гарнссенька, — каже приятелька, —
скажи, що це за дитина в тебе на руках?

Складна відповідь

— Татку, чому жінок називають слабкою
статтю, а мужчин сильнішою?

— Слаба стать є часто сильніша стать, чому
слабкість сильнішої статі до слабшої статі.

Подвійна мірка

— Пане Яблонський, ми не бачилися
дуже давно.

— Так є, панно Гаю! Останній раз
вашому 20-літтю уродин.

— Що? То було так недавно!

Неймовірне

— Я знав такого маляра, що як малював
стіні павутиння, то служниця щопівгодини
змітала її зі стіни, думаючи, що воно правдиво.

— То неймовірно.

— Чому? Кажу ж тобі, що є такі малярі.

— Але таких служниць нема.

Вияснив

— Знаєте, ваша приятелька цілком мені
спонує! Вона кожному розповідає, що має вже
двадцять вісім років — така щира.

— Але ж так кажуть всі жінки, коли їм
ще за тридцять шість.

Переборщив

— У цім капелюсі, ласкава пані, виглядаєте
двадцять літ молодші.

— Але ж, бійтеся Бога, я маю всього
двадцять два роки...

З біди в біду

— Чи жінка візьме собі що в голову, чи
та голову, то все однаково коштує гроші.

Один випадок

— Жінка, — сказав один знавець, — в однім
лише випадку скаже добре про другу жінку:
коли хоче зробити злість третій.

Рай

Єва почула себе у раю щойно тоді, коли її
з раю вигнали і вона могла замовити собі гарну
сукню.

Давня пісня

Воно завжди так. Уже Єва сказала до Адама:

— Хочу нового фігового листка.

Він вирвав з десять листків, але скрушно покрутила головою.

— Ви, чоловіки, не маєте смаку. Оцеї на вершечку, на цій тонкій гілці — той подобається!

Що по кому

— Красу то я успадкувала по мамі, а по батькові, — каже одна приятелька другій.
— А, то твої родичі фатально дїбралися!

Характер

— Кілько ти, Зоню, маєш літ?
— Двадцять.
— Але ж тому два роки ти теж так говориш!
— Не належу до тих, хто нині говорить так, а завтра інакше.

Загадка вірності

— Які жінки найвірніші?
— Блондинки.
— Ні.
— Брюнетки.
— Теж ні.
— А які?
— Сиві.

Повчання і наслідок

— Якщо б тебе, донечко, хтось поцілувати, боронися завзято!
— Добре, мамо, але як не схоче?

Суєта суєт

Кажуть, що жінки ясновидці, бо кожна згадає, котрий чоловік хоче зробити їй честь.

Жінки є дипломатами, бо чим більше обіцяють, тим менше виказують думок.

Жінки нагадують чоловікам перлини: обіцяють шию, звисають на грудях, а часто-густо фальшиві.

Модерне кохання

— Знаєш, я кохала його до божевілля.
— Довго?
— Не знаю, я не мала годинника.

Умови краси

Один наш філософ довів, що кожна жінка претендує на красуню, мусить мати:

Білі: лице, руки, зуби. Червоні: губи, щічки, нігті.

Чорні: очі, вії, брови. Довгі: стан, волосся, нігті.

Вузькі: стан, уста, ноги.

Округлі: рамена, голову, посаг.

Кожен любить спокій

Пацієнтка: Але ж, пане докторе, вже десять років тримаю виставлений язик, а ви на нього нічим не дивитесь.

Лікар: Вже можете його сховати, бо я хотів тільки спокійно виписати рецепт.

Скарга і докази

Молода пані скаржиться, що її у поцілував парубок.

— Я не міг нічого з собою вдіяти, виправдовувався парубок.— І мусив вкрасити вас один поцілунок.

— Один? Я порахувала вісім, поки зблизилася.

Секрет молодості

— Сьогоднішні жінки до 30 літ молоді.

— А потім?

— Потім стають щораз молодші.

Знайомство

— Знаю тільки дві гарні жінки...

— А хто ця друга?

Подібність

— Ти чув, Ірка замовила собі портрет і має його.

— А подібна?

— Така подібна, що нікому не хоче показувати.

Велика пані

— Прошу пані, купіль готова, — дівчина покоївка.

— Ох, я така змучена. Катрусю, скупи за мене. Але щоби вода не була гаряча — знаєш, яку я люблю.

Менше-більше

Коли питаєте жінку, кілька має літ, відповідь менше. Коли питаєте, кілька має парубків, скаже більше. А коли питаєте, кілька має дітей, відповідь більше-менше.

Справді?

— Тільки тоді, коли жінка не знає, що вона думає, можна відгадати, що вона думає.

Єхидна

— Учора в парку хотів мене поцілувати якийсь незнайомий; я так страшно бігла!

— І що, ти дігнала його?

З портфеля філософа

— Що це є правда? — спитали раз одну гарну жінку.

— Правдою є все те, у що може повірити чоловік.

* * *

— Трагедією чоловіка є те, що він скорше стає голим, коли жінку вдягає, ніж коли її роздягає.

Випадок у готелю

— Вибачте, чи ви не є та сама пані, яку я осмілювався вчора на сходах поцілувати?

— А в котрій годині?

На засіданні пань

— Хто промовляв на вчорашньому засіданні пань?

— Наївне питання! Всі промовляли. І одночасно!

Добрий рахунок

- Скільки маєте літ?
- Двадцять два...
- Ви не помиляєтесь?
- ...і сімнадцять місяців.

У горах

Провідник: Коли б пані ласкаво перестали говорити, то почули б страшний гук водоспаду.

Практична

- Кілько маєте літ, панно Зоню?
- Двадцять, не рахуючи неділь і свят.

Що неможливо, то неможливо

- Циганка наворожила мені, що доживу сто літ.
- Це неможливе. Адже ви вже 15 літ можете дотягнути до тридцяти.

Скарга

— Одна їмость перед виборами до громадських рад скаржитесь:

— І де ж тут тайність виборів, як всюди писано рік мого уродження?

Мода

Чоловік: Ти нині знов ідеш до театру? Та ти вже два рази була на тій виставі.

Жінка: Була, але не в новій сукенці.

Життєва премудрість

Звичайним каменем можна підбити жінці око, а дорогим — серце. Але старші мудрі люди кажуть, що все-таки краще підбити око.

Профілі

- Мусимо вам, пані, зробити рентгензнімку.
- Але прошу тільки з профілю, бо в мене профіль все найкраще виходить.

Подібний голос

- Мені здається, що пані Паштакальська каже так?
- Ні, прошу пана, це папуга так пискує.

Дарма

- Я цій пані дав би 40 літ.
- Дарма, вона не візьме.

Між приятельками

- Чи ви вдоволені із своєї лікарки?
- Так, вона мені дала адресу дешевої аптеки.

Добре порахував

— Пане Ромку, як ви думаєте, скільки літ?

— З лиця, думаю, що маєте 18, що вказує на 17, з уст, думаю, що ви є 14-літня дівчина.

— Ну, і...

— Ну, і разом виходить 49 років.

І між ними так

— То ти маєш дві папуги?

— Так. Одна моя, друга моєї мами.

— І обидві говорять?

— Ні, моя мовчить, бо ніколи не прийшла до слова.

Характеристика

Стрінулися директор і начальник відділу працює новоприйнята працівниця. Розмова неї.

— Ну, як там ваша нова?

— Кажу вам, правдиве божество тілесне убожество духовне.

Зрозуміла

— Пані читали, що в Києві знайдено черепки посудин ще з перед 6 тисяч літ?

— Бачите, ті служниці все були однакові.

Між автомобілістками

— Як тобі подобається мій новий шофер?

— Прекрасний! Що за аеродинамічний профіль!

Що засмучує

— Чи ж вас не смутить факт, пані, що інші діти брешуть?

— Це дурниця. Гірше, як часом зачинають говорити правду.

Потішив

— Злобна Дося всім каже, що я малююся.

— Нічого собі з того не роби. Якби вона мала таке лице, як ти, то теж малювалася б.

АНЕКДОТИ ПРО БІДНИХ ТА БАГАТИХ

Що говорять про Галичину?

- Кажуть, що в Галичині страшна війна.
— Так, але не зовсім. Шляхта та пани мають що їсти, тільки робітники і жиди помирають з голоду.

Новина

- Як ся маєте, пане? Чому ви такі сумні?
— Як я не маю бути сумним, коли збанкрутував і стратив ціле майно?
— Що можна збанкрутувати, я знаю, що можна на банкрутстві стратити майно, новина для мене, перший раз чую.

Небезпека

- Капіталіст (ідучи вночі темною вулицею робітничих забудовань):
— Здаєсь, найліпше для мене зараз спити потихо "Марсельезу".

Багач

- Чи ви чули, куме, Іван на Великій когута зарізав.

— Та де, сам? Навіть нікого до спілки не взяв?

— Але во, сам.

— А то, дивіть, багач!

Серце крається

Величавий похорон якогось багача. За труною йде також якийсь бідак і ревно плаче.

— Чому так плачете, може, ви також свояк покійного?

— На жаль, ні, і якраз тому серце крається, що я не є свояк.

Астроном

- Ой, сего року буде дуже гостра зима.
— А ти відки знаєш?
— Бо в мене кожуха нема.

Похвалився

- Ех,— каже парубок, танцюючи,— ех, штани мої, штани сині, а ще двоє дома в скрині!
— То скинь мої, вражий сину, коли в тебе є свої,— каже його товариш.

Гусячі лаби

- Смачні гусячі лаби.
— Ти їх їв?
— Ні, не їв, вуйко казали, що вони бачили, як пан їв.

Ворожка ворожила

Ворожка: За 5 золотих я вам відгадаю вашу
будучину.

— Коли б ви справді вміли відгадувати,
зналибисьте, що в мене нема 5 золотих.

Вуха в колінах

— Василю, а як там ваш новий дідич?

— Ат! Нічо собі... Тільки біда, що має вуха
в колінах.

— Як то?

— А так: коли говорити до него та
схилитися до колін, то нічого не чує.

Тепер менше

Селянина питають:

— Що, дядьку, далеко до міста?

— Давніше було 20 верстов, а тепер тільки
10.

— Невже дорогу чи що проложили?

— Ні, дорога стара. Так в нас пані дуже
жаль їй стало, що нам далеко йти на базар.
Вона і звеліла, щоби до міста було 10 верстов.

Перед ломбардом

— Коли б я міг викупити годинник, то
би знову що заставити.

Так то є

— Бачиш того чоловіка: відколи збанкрутува-
вав, половина його приятелів не хоче
знати.

— А друга половина?

— Друга половина ще не знає, що він
жукрот.

На рати

Малий Ромко проковтнув 10 золотих. Мати
позичила лікаря, але той не має часу, бо спішить
тяжко хворого.

— Пане доктор, може витягнете наразі хоч
3 золотих? Дозарізу треба...

Дав би

Урядник наприкінці місяця:

— Ах, дав би мільйон за сто золотих!

З-під хлопської стріхи

— Тату, чи Господь-Бог теж сотворив
зекатора?

— Хрести свою голову, та що ти плетеш?

— А чому ж Адам і Єва ходили голі?

Клопіт на переднівку

— А що там скажете, Іване?

— Нещастя, прошу панотця.

— Та що там за нещастя?

— Та дав Бог сина та й треба хрестити.

Вогонь і вода

— Від якогось часу не чути по наших селах
великий вогонь.

— Ой правда! Бо що перед тим вогонь знищив, то тепер вода забрала!

Любов і картопля

— Чому бідні люди так радо їдять картоплю?
— Річ ясна! Тому що ся тішать, що їм можуть з когось шкіру дерти.

Русинський патріотизм

— Коли русин стає найліпшим австрійським патріотом?

— Як, від податків почорніє, а з грошей поживкне.

Рахунок

Панок: А ви, Іване, багато за рік заробляєте?

Мужик: Тільки, що оден пан має на мене пропити...

У сільських закутках

— Йой! Такий мороз, що аж іскрити вогонь, хлопе, без кожушини?

— Та я, прошу пана, лиш щигуленний п'єткун мав на своїм хребті кожушину і то не вистимав а жінчину, та й не взимі, лише вліті, як до рудого Дудя, аби позичив п'єтку на поїсти.

Чиста правда

— Скоріше багатий стане чесним, як чесний багатим.

* Прапор Австро-Угорщини мав черно-жовті кольори

Ясно, коли

— Коли хлоп їсть курку?
— Тоді, коли курка слаба або хлоп слабий.

Що хто має

Суддя: Кажете, що ви господар. А скільки маєте ґрунту?

Обвинувачений: Та ніби ґрунту не маю, не сєндзьо, але маю жінку і семеро дріботи.

Між студентами

— Бувай здоров, завтра побачимось.

— Но так, а в котрій годині?

— Зараз же по обіді.

— Ет, не говорив-бись дурниць! То ми хіба коли не побачилися би!

Неймовірне

— Чи можливе, аби хлоп, годуючи всіх, сам був голодний?

Марнотратники

— Так, так, куме, марнують люди нині п'єтки дуже скоро, Я дав своїй доньці придане, належиться. Пішла з тим усім до чоловіка. Не минуло чотири тижні — і поїли все, що було.

— А багато приданого ви їм дали?

— Немало: копу яєць, чотири колачі і три двбаси...

Правда

Приходить бідний Іван до багача і просить хліба. А багач їсть саме пироги і каже:
— Іване, та я сам хліба не маю! Віддай пироги їм!

Міркування голодного

— Не знаю, якої біди має чоловік жінки, коли може сам з'їсти обід на дві особи...

У поліклініці

— Ваш пульс дуже повільний.
— Не шкодить, пане докторе, я маю сказав безробітний.

Купці

Надійшов якийсь пан, стрів Івана і питає:
— Як у вас люди живуть? Чи кравчать? Чи може, мають якусь іншу професію в рідному селі? Може, шевці або боднарі?
— Е, де, прошу пана, — у нас всі купці.

— А чим торгують?
— Хлібом.
— Та як?
— Аво, намолотить взимі, несе до шинкаря і продає, і так торгують цілий рік.

Іван-філософ

— Як ідеш селом і зігнешся, то скажуть, що ти голоден, хоч би ти який був. Ідеш з коршми і захитаєшся, то скажуть, що ти п'яний, хоч би ти й горівки не бачив.

...ш з міста і шолопаєш соломою в зубах, щоб бачив.

Порада

...итали одного мудреця, як уникнути кризи, і сказав:
Як помруть багаті чоловіки і бідні жінки, більше не буде кризи.
Як то, чому?
Тоді ми, бідні чоловіки, будемо женитися багатими вдовами, і криза мине.

Окрім пана

...дин багач, що мав на душі досить гріхів, вийшов вночі від якогось шелесту. Задзвонив слугу.
Піди-но по всіх покоях, тут є десь злодій.
Слуга обійшов кожен закуток і каже:
Нема жодного злодія в домі, крім вас.

Гірші часи

— Ех, давно то були ще добрі часи, я не звив з боргів.
— А нині?
— Нині не можу навіть залізти в борги.

Чи не забагато?

— Слухай, дорогенький, лікар записав мені ще свіжого воздуха.

— Ще більше? Чейже від кількох
жиємо самим воздухом.

І так зле, і так недобре

— Пане докторе, що коштують нові

— Коло 500 золотих, але будуть
прекрасно їсти.

— Так, але тоді не буде вже що
дам таку суму.

Бідак

— У нас у Франції,— хвалиться
англійцеві,— нема кризи ані безробіття
плавають у золоті.

— А ти? — питає англієць.

— Е, на жаль, я не вмію плавати.

Вияснив

— Почому кімнати у вашому готелі

— На першій поверсі 25 злотих,
на другій — 20, а на третьому — 15.

— Дякую. Ваш готель занизький для

Чародій

— Бачите цього чоловіка. Він
зробити, що повна хата в одну мить
порожня.

— Що, він чародій?

— Ні, ексекутор.

Розуміє свій фах

Жебрак просить дати йому якісь старі
ревіки.

— Та ж маєте на собі цілком нові!

— В тім то й діло, що вони псують мені
інтерес.

Дух часу

Одна з особливостей нашого модерного часу
полягає в тім, що люди тратять гроші, яких
вони не мають, на речі, яких не потребують,
щоб заімпонувати людям, яких ненавидять.

Жаль фабриканта

Один фабрикант жаліється:

— Що за часи?! Вчора купив я дві
м'яниці. Знаєте, що вони коштують?! І як
жінки жити!

Непорозуміння

— Петре, а скільки у вас дітей?

— Чотири сини, а третій в дорозі.

— Ви хочете сказати — п'ятий?

— Ні, третій пішов десь, бо лише одні
роботи в хаті.

Треба відкласти

— Хотіли б ви дожити до 100 літ?

— Тепер ні, можс, пізніше.

Компроміс

Один дуже опастий радник стрічає ятеля і радиться:

— Знаєш, пішов я до лікаря, щоби схуднути, і він мені приписав їхати в гору Ворохти. Але я ще зайшов до другого лікаря, а той радить щодня багато бігати. Тепер знаю, котрої ради придержуватися.

— Я тобі пораду — спробуй бігати Ворохти!

Спосіб проти холоду

— Тобі не холодно, Іване?

— Та чого? Як відчую холод, то починаю думати про податки, й зараз же мені гаряче.

Після обміну грошей

— Іване, ви бачили вже нову стозлоту?

— Що там нову — я ще старої не бачив.

Шинкар і наймит

— Іване, хочеш квасне молоко?

— А де воно?

— Як не хочеш, то не хочеш!

У земельному банку

До земельного банку прийшов один селянин і попросив виплатити йому 10 крейцерів за заощадну книжку. Виплатили. Селянин попросив гроші і каже до касирки:

— Таки, пані, впишіть мені назад ті 10 крейцерів.

Касирка дивується.

— Та я хотів, — каже селянин, — тільки подивитися, чи є мої гроші.

Тісне помешкання

Якийсь нарікав:

— Маю таке тісне помешкання, що годинник має куди ходити.

На селі

— У вас, господарю, стайня заблизько від селі. Це дуже нездорово.

— Йй, або то правда?! А во в мене ні одна худобина не загинула!

Між двома хлібами

— Чи ви чули, Максиме, що старий Панас мер між двома хлібами.

— А то ж як?

— Так! Старого хліба не стало, а нового ще не було...

Банкір

— Тату, хто такий банкір?

— Банкір, синку, це є такий чоловік, що позичає, приміром, парасолою, а як почне падати дощ, каже її собі повернути.

Усім однаково?

Казав один:

— Усіх доля однаково обділила: багаті гроші, а не мають часу, а бідні мають гроші, а не мають грошей.

Зачинали з малого

Вулицею іде двоє директорів банків. Один підбігає до них кишеньковий злодій, виймає з кишені хусточку і втікає. На те директор каже другому:

— Ти бачив? Тобі вкрали хусточку нічо?

— Дай йому спокій! Ми теж починали з малого!

Є й такі

Обмовляв сусід свого зажерливого сусіда.

— Як хтось подає йому руку, то перше пальці перерахувати, бо може потрапити в дорухування.

Як той час минає

— А, пане крамарю! Довго ми не чекаємо! Таки довго! З процентами буде золотих...

Кому нині добре

Вночі жінка нагло занедужала і чоловіка:

— Слухай, та встань, мені щось неприємно.

Чоловік спросоння:

— Спи, спи! Кому нині добре!

Такі часи

Чому не женитися?

— Бо не маю помешкання.

— Можете мешкати в родичів.

— Коли родичі уже мешкають у своїх родичів.

Яка буде зима

— Як ви думаєте: буде легка цього року?

— А Бог святий знає! Це залежить від дятків.

На вулицях Львова

— Який освічений тепер нарід! Дивіться: босний водонос, а читає "Медичні вісті". Медициною займається.

— Що ви! Навпаки! Це лікар, а тепер воду носить.

Як ся маєте?

— Як ся маєте, куме?

— Краще...

— Що ви кажете?

— Краще не казати!

Лік проти товстіння

До лікаря прийшов один дідич, щоб той порадив йому якийсь лік проти товстіння.

— Прошу, — порадив лікар, — жийте цілий день на одного золотого і самі собі його заробіть.

Звичка

Чоловік узяв із комори останню чверть пшениці і каже жінці:
— Чуєш! Замкни комору!

На морі

На палубі корабля зчиняється паніка. Панок прибігає переляканий до жінки в каюці.
— Жінко, корабель потопав!
— Маєш гризоту! Чи то твій корабель?

Неморальні книжки

Один священик наставляв людей:
— Тепер в обігу є багато поганих книжок, яких ви не повинні тримати в себе. Зберіть добре діло! Зберіть із села всі неморальні книжки і принесіть до мене, я їх спалю.
На другий день усе село знесло у податкові книжки.

Про "багача"

— Кілько в тебе стодол?
— Та три: в одній немного, в другій більше, а в третій миша з розуму зійшла, аніж знайшла.

Щоб стати багатим

— Що робити, щоб стати багатим?
— Треба стати на рік свинею.
— А по році що буде?
— По році звикнеш і далі будеш небагатим.

Образливий

— А вам, куме, хто так крижі оббив?
— Та наш війт.
— І ви нічого на те йому не сказали?
— Та що я міг сказати? Він дуже образливий...

Влучна відповідь

— Ти є дурний осел,— кричить дідич до селянина.
— Прошу пана дідича, перед Богом і царським правом всі ми є рівні.

Тісна хата

У крамниці радіотоварів.
— Прошу мені дати радіоапарат, але на короткі хвили, бо я маю дуже тісну хату.

Криза

— Що ти їси звичайно на обід?
— Нічого.
— А на вечерю?
— Підігриваю собі обід.

У лікаря

Один відомий лікар оглядає хвору багату жінку. У сусідній кімнаті зібралися нетерплячі і неспокійні спадкоємці. Заходить поважно настроєний лікар і питає: "Хто з вас заступає інтереси родини?" Зголосився якийсь

панок. Лікар відкликав його вбік і сказав:
"Підготуйте свояків до найстрашнішого:
цілком певно виздоровіє!".

Між нашими урядовцями

— Лікар заборонив мені навіть мріяти
м'ясні страви.

— А хіба ти перед тим їх споживав?

— Не споживав, але мріяв.

Босі

Питає пан селянина:

— Йване! Чому у вас в селі діти босі?

— Та вони вже босі родяться, прошу!

Процент зверху

Позичив бідний селянин у крамаря
золотих на півроку. Крамар гроші дав,
стягнув собі згори 4 відсотки місячно. По
селянин віддає 100 золотих і каже:

— Але ви брали з мене лихварські відсотки!

Я знаю, що ви декому позичаєте за 2 відсотки!

— Ну, бо я декому числю відсотки за гроші,
а вам то мушу числити і за ночі, які ви
спав.

Серед прошаків

— Дайте гроша бідному. Вже два дні він
не їв.

— А маєте видати з п'ятдесятки?

— Паперовими чи дрібними?

Сила звички

До багатого купця убігає бандит з револь-
вром:

— Давай гроші!

На те йому купець каже:

— Ну, а на який процент?

Бідолаха

Пані до безробітного: Ох, які ви бідні,
бдерті. Може, вам що-небудь пришити?

Безробітний: Аво, маю тут гудзик, може
пришиєте до нього який плащ.

Знов про кризу

Один песиміст казав:

— Зле тепер на світі. Половина людей живе
тепер з того, що не має з чого жити.

Як у селі?

— Як там у селі?

— Та як?! Жиємо, як у небі.

— Не розумію...

— А так. Ходимо голі, як Адам і Єва.

Думки

Коли доля всміхається нам, то лише на те,
щоб показати нам свої зуби.

Багатий має лише близьких, а бідний лише
далеких кривих.

Не силкуйся на розмову зі ставковою жабою
про океан.

Весняна мода

— Нещастя з такою погодою. Раз тепер
раз холодно, і чоловік не знає, що заставити

Інтерес

- З чого живеш?
- Продаю меблі.
- Добре йде інтерес?
- Але ж я продаю власні меблі.

Нечувано

— Ну, діду, але тепер не приходять
бо я вжився і не можу вам далі помагати.
Жебрак: Нечуване! — Женитися на
рахунок!

Тяжка ситуація

Директор банку:

— Ви не знаєте, як то тяжко бути багатим?
Коли я нічого не даю — кажуть, що я скверний
скупар, що маю тверде серце, коли ж даю —
кажуть, що хочу залоскотати свою совість.

Напевне ні

Касир до службовця: Вибачайте, що даю
старі і брудні гроші, але ви, певно, не боїтеся
бактерій?

— Ні, бо жадна бактерія не вижила б
моєї платні.

У парку

Жебрак: Ласкава пані, дайте сотик для
дого, нещасного.

— Не маю ані сотика.

— То якого чорта волочитися по парках,
мість взятися до якоїсь праці!

АНЕКДОТИ ПРО ХИТРИХ

Знайшли вихід

- Ой, біда, прошу пані, нам уже різник дає в кредит.
— А нам тільки пекар.
— Добре складається. Ви давайте нам і хліб, а ми вам м'ясо.

Відповідна хвилина

- Знаєте, з мою пам'яттю щораз гірше. Не пам'ятаю нині, що було вчора.
— Так? То може позичите мені 100 злотих?

Жертва

- Продавець газет: Велика таємниця жертв!
— Дайте і мені! — каже перехожий.
Оглянув газету.
— Але ж тут нічого такого нема!
Продавець: То власне є ця таємниця.
51 жертва.

Господар є господар

Один мужик, будучи тяжко хворим, поспішає перед собою смерть з косою і заговорив: "Смерте моя люба! Заким мене візьмеш собою, то прошу тебе, викоси мені сіножати за хатою".

Ходити можна

- У вагон заходить шинкар і неспокійно бігає вікна до вікна. Хтось його питає:
— Чого ви так бігаєте? Та сідайте!
— Ну, я собі тому так ходжу, бо нині збота, а нам не вільно їхати, а я собі ходжу, що мене обходить, що воно їде!

Мудрий рабин

- Помер старий єврей і лишив двом синам спадщину. Сини хотіли поділитися, але як міряли, все котромусь була недогода. Пішли піти до рабина, щоб їх поділив. Рабин подумав і порадив:
— Старший най поділить город на дві частини, а молодший най собі вибере, котру хоче. Напевне, будете оба вдоволені.

Стріча

- Стрічаються два приятелі.
— Слухай, — каже один, — не маєш часом позичити 10 золотих?
— Що?
— Позич, кажу, 10 золотих.
— Знаєш, на ліве вухо я недочуваю.
Приятель підходить з другого боку і кричить голосно:
— Позич мені 20 золотих.
— Кілько?
— 20 золотих.
Задумується на хвильку.
— Слухай, — каже, — вернися ліпше таки до лівого вуха.

У школі

- Скільки є 5 додати 10?
- Шіснайцять.
- Зле...
- Вісімнайцять.
- Зле!
- Двайцять!
- Зле! Іди за двері, тумане один!
- Син крамаря стоїть за дверима, аж підходить його дядько.
- Ти чого стоїш під дверима?
- Бо професор питав, скільки буде 5 додати 10.
- Треба було сказати 15.
- Іди, дурний, я йому давав уже й йому ще було мало.

І виграв

- Даю десять злотих ринських тому, найвірніше передасть голос якого-небудь з ряти!
- Приймасмо! — кричить ціле товариство веселих людей.
- І починається свист, квік, кракання, гавкання, нявчання на всі способи.
- Насамкінець виступає той, що затіяв. Він стає перед товаришами і мовчить. По хвилинах каже: "Се була риба, яку я заклад".

Циган циганом

- Прийшов раз циган до баби, а вона якраз рить вареники. Урадуваний циган каже:
- Будемо їсти.
 - Лиш не всі,— каже баба.
 - Хіба ви десь поїдете?

Спритний

- На вулиці стрічаються двоє приятелів.
- Чим довше роздумую, тим більше певнююсь, що самотнім щастям в житті є надія.
 - То позич мені 100 злотих.
 - ???
 - Будеш щасливий надією, що я їх тобі віддам.

Добрий спосіб

- Один парох скаржився своєму приятелеві, що парохіяни його села мають погану звичку приходити з церкви під кінець проповіді.
- У мене не вийшли б,— каже гість.
 - Господар знав, що приятель зовсім поганенький оратор і відразу заложився, що в часі його проповіді буде те саме.
 - У неділю гість-парох вийшов на проповідницю і каже:
 - Дорогі! Моя проповідь сьогодні буде мати дві частини: перша для грішників, а друга для побожних. Зачнемо від першої.
 - Розуміється, що перша була коротка. Коли закінчив її, звернувся до парохіян:

— А тепер всі грішники най вийдуть, буду говорити до праведних.
Але ніхто, ясна річ, не вийшов, проповідь не скінчилася.

Між жебраками

— Дивися! Ти вже глухонімий?
— Так, бо як я був сліпий, діставав фальшиві гроші і австрійські грейцари.

Спочатку розвідка

— Можеш мені розміняти 200 злотих?
— Та можу.
— То позич мені 25 злотих.

На пошті

Один панок зайшов на пошту. І тут тиснется до віконця. Люди, що стоять у черзі, обурюються:

— Гей, пане, а ви не будете ласкаві в черзі, на кінці хвоста.
— Неможливо!
— Чому?
— Бо на кінці вже один стоїть.

Скандал

До ресторану вбігає дуже схвильований чоловік, підходить до буфету і каже:
— Прошу три горілки, але скоро, бо я бачу скандалу.

Кельнер наливає, той випиває швидко і каже:

— Тепер уже скандал недалеко.
Кельнер, зацікавлений, питає, що це за андал.

— Зараз побачите, хай тільки прийде сподар і скаже заплатити. Я не маю при собі ні цента!

На ярмарку!

— Слухай, а чи та кобила має яку хибу?
— Чуєте, аби так мої діти були здорові, як яку неправду, аби мені хата згоріла...

— Ей, чоловіче, — каже приятель, — і ти боїшся так присягати? Чейже знаєш, що кобила беззуба?

— Чого би я мав боятися? Дітей і так не бою, а моя хата застрахована від вогню.

Циганські жарти

Пішов циган ловити рибу. Закинув вудку і каже:

— Святий Миколаю, зроби так, щоби я словив велику рибу, я поставлю тобі свічку, як дрючок.

Ще не скінчив циган просити, як щось зпнуло. Тягне циган, а то риба на лікоть. Зисмикнув він рибу і каже:

— Як дрючок то буде завелика, але таку, як патичок, то дам.

У тій хвилині риба підскочила і плюск у воду.

— Ей, Миколаю, я жартую, а ти береш за правду. Добре, добре, дам таку, як дрючок.

Правдомовний

У дорозі до міста.
— Ганно!
— Га?
— Кілько би ти дала за нашого бика?
— Та нащо я маю давати, коли то впаде.
— А то дурна, неспекулянтна баба з того скажи, що дала би 120 доларів, то я Коваль полізав десятку і заховав її до нього давали. Душі не затрачу!

Циганова просьба

Ставав молодий циган до бранки. Помовився, що має право святкувати всі свої ним і батько. Оглянув цигана лікар і казав. Що через кілька днів видумував різні
— Здібний. Піхотинець!
— О, ні, паночку! — закричав циган. — Що хочете робить, тільки в піхотині див його рано до роботи:
— Сьогодні святого Тимка.
— Ну, а де він був, як було Всіх Святих?

Лік на кризу

— Біда, — зітхає старий крамар. — нічого не купують, все дороге. Треба синку, знизити ціни.
— Добре, але на які товари?
— От, наприклад, ці черевики коштували злотих. Напиши на виставі: "Стара ціна злотих, тепер — 25. Велика знижка ціни!"

Заклад

Коваль витягає червону від жару підкову.
— Але вона гаряча! — каже селянин, що вийшов підкувати коней.
— Та де! — відповів коваль. — Дайте святку, я її язиком полижу!
— Ей, уважайте. Я дам, але вам язик даде, — каже селянин і дає десятку, цікавий, Коваль полізав десятку і заховав її до шени.

Де був святий?

Наймит згодився на службу до крамаря і Помовився, що має право святкувати всі свої ята. Що через кілька днів видумував різні ята. Одного разу каже: "Сьогодні свято Всіх Святих". За кілька днів каже до крамаря, який див його рано до роботи:
— Сьогодні святого Тимка.
— Ну, а де він був, як було Всіх Святих?

Такі часи

До приймальні входить гість.
— Чи можу бачитися з паном директором?
— На жаль, він уже вийшов.
— Та як, коли я бачив його через вікно.
— Але він вас скорше побачив.

Проба

Нічний сторож приловив цигана, який пробував отворити чужі двері.
— Що ви тут робите?

— Нічого, — відповів спокійно циган, йшов дорогою і знайшов ключ. Тепер прйді до котрих дверей підійде, щоби віддати дареві.

Як просити, то просити

Йшов циган дорогою та й загубив годинник. Пішов до церкви і молиться:

— Господи, зроби чудо, щоби я знайшов той годинник, а я дам 5 злотих на біду.

Вийшов циган з церкви і дійсно знайшов свій годинник. Біжить циган ще раз під клякає і каже:

— Господоньку, зроби тепер ще одне чудо, аби я знайшов тих п'ять злотих, які обіцяв бідних.

Більшості треба вірити

— Кельнер, та печеня на око виглядає, але як понюхати, то її чути.

— Не вірте, панс, носові, але очам є двоє, а ніс тільки один.

Шинкар купує

Шинкар купує у крамаря капелюх.

— Ну, скажіть останню ціну!

— 50 злотих.

Шинкар думає: коли він каже 50, то дасть 40, коли думає 40, то за 30 дасть, а коли каже 30, то має ціну 20, а як має ціну 20, то за нього дати 10 злотих.

І голосно каже: — Ну, ну, я даю 5 злотих.

Свічка, як дишеть

Заїхав господар у баюру і не може виїхати. Став і молиться: "Святий отче Миколаю, врятуй мене з біди, то я поставлю тобі свічку, дишеть".

— Тату, — каже синок, — а де ви стільки свічок візьмете?

— Тихо, дурний, коби лиш виїхали.

Іде торг

— Слушайте, як це сталося? — каже агент. — Я купив у вас 10 яблук, а коли прийшов додому, то знайшов у торбі лише 9.

— Знаєте, одно було таке гниле, що я сам одразу викинув.

За приписом

Горить дім. Прибігає шинкар і дивиться. Шукає в рукавицях. Побачив його один пожарник кричить:

— А ти чого даром стоїш і рукавиці вбрав?

— Ну, а як? Солтис говорив, що як буде пожар, то всі мають прийти не з голими руками. І я прийшов в рукавицях.

Витримає — не витримає...

— Прошу білети, — каже кондуктор у вагоні класу. Усі показують, а один пасажир шукає не може знайти. Врешті дає кондукторові якусь візитку.

— Що це має значити? — питає кондуктор.

— Не знаю,— каже наївно пасажир, — дав мені і сказав, що можу з цим їхати, заохочу.

Кондуктор знає таких, дає драбузі два по зубам і викидає з потягу. За який кондуктор заходить у вагон I класу і там того самого пташка.

— Ласкавий пане, скажіть мені до чого, куди ви властиво хочете їхати?

— Чи я знаю? Як мої зуби витримали б я хотів би доїхати до Коломиї.

Гандзя

Гандзя купує.

— Скільки?

Але Гандзя гарна, а купець молодий він і каже:

— Один поцілунок!

— Згода! Беру хустину, а бабця заплатить.

Лист на село

“Любий вуйку! На жаль, не можу вам назустріч, але коло поїзда вас очікує моя жінка. Ви обоє одначе не знаєтеся, то б добре, для певності, коли б ви, тримали під пахвою якусь гуску або щоби можна було вас легше впізнати”.

Винахідливий ювелір

Один панисько мав фінансові клопотання, посилає він старий перстень вартістю 10 злотих своєму ювелірові і вимагає за

лише 6 тисяч. За кілька днів посилка повертається разом з листом: “За перстень можу платити 4 тисячі. Якщо згода, то прошу силки не розкривати і назад вислати мені штою. По одержанні я негайно вишлю гроші”. Той панисько відкриває посилку, але персня ній нема, лише записка: “Ну, добре, даю се 6 тисяч”.

Шинкар на війні

Прийшов шинкар додому, витер піт з чола каже до жінки:

— Знаєш, я йду до війська.

— А-я-яй! Що то буде?

— Ша! Може бути два випадки: або мене пошлють на фронт, або не. Як мене не пошлють — добре, а як пошлють, може бути два випадки. Або я буду ранений, або не. Як буду ранений — добре, а як буду, може бути два випадки. Або я вмру, або не. Як я вмру — добре, а як вмру — може бути два випадки. Або піду до неба, або піду до землі. Як піду до неба — добре, а як піду до землі, може бути два випадки. Або дідько бере гроші, або не. Як бере гроші — добре, а як... жінко, то не може бути, дідько бере гроші!

Ціна секунди

Приходить хитрун до Бога.

— Господи, як довго триває у тебе секунда?

— Тисячу літ.

— Господи, а що в тебе значить мільйон років?

— Один сотик.

— Подаруй мені, Господи, один сотик
— Почекай одну секунду.

У майстра

Майстер до челядників:
— Хлопці, як прийде пан Лома попросить мене, скажіть йому, що мене нема дома і не коли буду. А не пробуйте що-небудь бо він не повірить, що майстра нема.

Ранній дзвінок

Цукеровича кличуть зрана до телефону.
— Питай, хто говорить,— каже Цукерович до жінки.
— Солений.
— Скажи йому, що я на день виїхав до Підгаєць.

Через дві-три години стрічає Солений Цукеровича.
— А-а-а, мос поважання, що ви тут в нас, у Підгайцях?

Гра поглядів

— Нині в трамваї на мене дивився кондуктор так, наче я не заплатив.
— А ти?
— Я дивився на нього так, неначе не заплатив.

Дав собі раду

Кажуть, що наш селянин непорадний, але ми кажемо, що кажуть.

До одного лікаря прийшов селянин і запитав, скільки би коштувало оглянути хвору у Яхторові, за 50 кілометрів від Львова. Погодилися за 30 золотих. Сіли в лікареве авто і поїхали. Коли приїхали до Яхторова, питає лікар: "Де гроші?" "Та нема ніякої," — відповів селянин. — "Якби треба було спішити на суд, залізниці нема, грою би спізвився, таксівка хотіла 50 золотих, а ви взяли 30. Можете вертати. Ми обидва виграли".

Марнотратний син

— Не дістанеш від мене ані гроша. Від тебе не дістанеш грошів для мене вмер.
— То прошу мені дати гроші на похорон.

Точна відповідь

Вчителька: Скажімо, Івасю, що будинок має чотири поверхи, а кожен поверх 12 сходів. То скільки я мушу пройти сходів, щоб вийти на дах?
Івась: Мусять пані пройти усі сходи.

Вихід із ситуації

— Батько хоче покрити ваші видатки під час шлюбної подорожі.
— Добре. Отже, ми ніколи не повернемося додому.

Дипломат

— Що ви сказали б тому, хто сів би на ваш издепюх?

— Назвав би його ослон.
— Отже, будьте ласкаві, осле, вставте мого капелюха.

Калькуляція

— Наш приятель посилає своїх блудних до школи, а платить тільки за одного.
— Як це він робить?
— Вранці посилає одного, а по обіді двох. А вони такі подібні, що ніхто їх не відрізнити.

Пожежа

— Чи то правда, крамарю, що в тебе сьогодні пожежа?
— Ша! Пожежа буде щойно завтра.

Попалась

— Дайте мені копу яець, але тільки чорних курок.
— Як же це можна пізнати, чи вони чорних? — питає продавець.
— Я пізнаю з першого погляду.
— Коли пізнаєте, прошу, виберіть собі. І жінка вибрала всі найбільші.

Змилосердився

Надибав раз циган п'яного чоловіка на дорозі.
— Ой, — каже, — ще йому хто, борони йому чоботи зніме, а він не почує! То шкода пропадуть.
Взяв стягнув сам чоботи і пішов.

Навіщо дощі?

— Пане майстер, правий черевик абсолютно істинний.
— Нічого! Буде дощ, і черевик уложиться...
— Але ж бо лівий черевик завеликий.
— Дрібничка! Буде дощ, то він зразу вложиться.

Холоднокровний

— Ваш пес з'їв мені ковбасу.
— Це добре знати...
— Що то значить?
— Бо вже не потребує давати йому обіду.

Заміна

— Уявіть собі, вчора в каварні мені замінили пальто.
— Що? Хто ж міг забрати твоє старе пальто?
— Не знаю, я вийшов перший.

Дорожна пригода

У поспішнім поїзді вздовж вагона біжить якийсь пан і кличе:
— Скоро, скоро! Хто має коньяк, прошу о барку... В останнім переділі зомліла якась жінка!
Відчиняється кілька дверей і з них виходять жінки з чарками коньяку. Цей вибирає найбільший, притьмом випиває і з полегшею каже:
— Добрий... Все мені так слабо робиться, як бачу зомлілу жінку.

Хто відгадає?

У товаристві один панок загадує загадку умовою, що як хтось не відгадає, мусить йому золотого.

Усі погоджуються, і панок каже:

— Скажіть, як зварити четверо яєць в посудинах, але так, щоби в кожній було по одному яйцеві?

Ніхто не може відгадати, і панок дістає кожного по золотому.

— Ну, а тепер скажіть, як то робити другого.

— Я теж не знаю.

— Як так? Таж ви взяли від нього золотому?!

— Ну, то я собі теж даю золотого!

На одне виходить

— Видиш, яка ти свинка: собі взяв би рибу, а мені лишив меншу.

— А ти як зробив би?

— Я? Певно, що взяв би меншу.

— Ну, чого ти хочеш, я тобі лишив менше.

На кухні

— Ганю, як не виправишся, я візьму другу дівчину.

— Я була би дуже вдячна. Поміч придалася б!

У час сповіді

Сповідается чоловік, що вкрав сто святих.
— А як ти вкрав? Відразу? —

— Ні, кожного вечора по двадцять снопів, так чотири вечори.

— Но, то разом є тільки 80 снопів.

— Так, прошу егомосці, але я нині ще хочу взяти 20 снопів.

Волоцюги і поліцей

Два волоцюги стоять на вулиці, а тут надходить поліцей.

— Слухай,— каже один волоцюга до другого.— Ти не маєш документів, то він тебе арештує. Але я маю спосіб. Ти стій, а я зачну бігати. Він побіжить за мною, а ти тим часом зникнеш.

Так і зробив. Поліцей за ним, а приятель без документів зник. Скоро зупинився.

— То дивно! — каже поліцей.— Ваші документи в порядку, а ви тікаєте від мене.

— Ні, то я завжди бігаю, бо лікар приписав мені рух...

— Але ж ви бачили, що я біжу за вами... То чому не стали?

— Бо я гадав, що лікар і вам приписав рух.

Як заробити гроші?

В одному містечку з'явилися на мурах афіші: "Сьогодні ввечері відчит знаменитого вченого і професора Калі-Бала на тему: "Як заробити гроші?"

Цікава тема зібрала силу-силенну людей. У визначений час до залу входить "професор" із великим мішечком у руках. Показуючи на цей мішечок, каже:

— Моє панство! Тут є 2 тисячі злотих, я зібрав за нинішній виступ. Так, панство, робляться гроші!
По цих словах вклонився і пішов.

Пан і циган

Ідуть пан і циган дорогою. Нараз наляють на колесо і хапають — той з одного боку, той з другого.

— Моє! — каже пан.

— Ні, моє! — кричить циган.

— А звідки ти знаєш, що то твоє? — пан.

— Я те колесо знаю ще з маленького коліщатка!

Циганська просьба

Просив циган господаря:

— До роботи не силуйте, а до миски бийте!

Добрий інтерес

— Чим займаєтеся тепер?

— Торкую поштовими голубами.

— І як?

— Ну, гарно! Всі голуби, які рано пролетіли ввечері вертають назад.

Запрошення

— Маєш охоту повечеряти сьогодні в товаристві?

— Дуже радо!

— В такому разі, скажімо, в годині 8-ій ввечером у тебе.

Добрий син

Батько до сина:

— Удь, Іване, до ліса по дрова, а я піду на ярмарок.

— Та де вам, тату, на старості літ пішки ходити! Удьте ви до ліса, а я піду на ярмарок.

Відважний

— Вмієш бокса?

— Ні.

— Ну, то ходи сюди, ти боягузе!

Запрошення

Пан Купарський просить на хрестини пана Окришку:

— Як прийдете, прошу застукати у двері ліктем.

— Чому ліктем?

— Ну, бо думаю, що чей же не прийдете з порожніми руками?

Ліпше пізніше

— Наразі будете мати по 150 злотих місячно, а пізніше більше, — каже власник крамниці до нового суб'єкта.

— То, може, я зголошуся пізніше.

Ровер

— Якщо знаєш, хто вкрав тобі ровер, не зголосиш в поліцію?
— Чекаю ще, може, цей драбуга купує нові колеса.

Ревний

Кельнер у кухні.
— Дві ковбаски для пана радника.
Шеф-кухар:
— Одна вистачить! Він такий п'яний, йому все двоїться.
— Розумію, пане шеф, але він чотирьох замовив.

Поправка

— Що, тобі позичити 5 злотих? Але ти не віддаш до другого числа, то це вже останній раз.
— Ну, в такому разі позич 8.

Що за ідіота!

Пан Пштикало йде вулицею. Нараз зіштовхнувся з якимсь панком і зденервовано кричить:
— Що за ідіота! — але побачивши, що панок — його шеф, поспішно кричить: — мене!

Оплачений час

— Але ж, пане кельнер, ви вписали рахунок сьогоднішню дату.
— Певно, прошу пана, час то гроші.

Добрий вихід

— Касю, цілої твоєї платні не вистачить на той посуд, що ти побила за цей місяць. Що я маю з тобою зробити?
— Підвищити мені платню.

Усе в міру

— Ти завжди всім людям говориш правду?
— Всім ні, бо треба ж і приятелів мати!

Порадив собі

На Марійський майдан у Львові звідкись забігла свиня. Люди зглядаються, роблять збіговисько. Поліціант кричить, але не може собі дати ради. Тут надходить другий поліціант і каже:
— Прошу панства, прошу розійтись! Хай лишилось найближча родина.
За хвилину нікого не стало.

Не допоможе

Радник Курочка святкує свій ювілей. Хтось прислав йому квіти. З вдячності радник вгощає післанця чаркою міцної.
— Випийте, — каже, — за моє здоров'я!
— Дякую красенько, але пан так зле виглядають, що одна чарка ледве чи допоможе.

Мета і засоби

Клієнт фотографується. Фотограф чекає на гарну міну, та даремно. Тоді каже:
— Може, вип'єте чарочку міцної?

— Дякую, дуже радо!
Цик! І знімок готовий. Фотограф дякує.
— А як там міцна?
— Та звідки? Я лише так сказав, аби мали веселу міну.

Рація

— Ходи, Петре, в поле та поможи щось. Все скорше буде, бо що ти зробиш, то я не буду.
— Іди, іди, то і так скоро буде, бо що зробиш, то вже я не буду.

Гість

До радника приходить у гості один знайомий.

— Може, вип'єте кави? — питає господар.
— Дякую, не п'ю кави.
— Може, чаю?
— Теж не люблю.

Радник подумав і, підморгнувши гостеві, каже:

— А то, може, горілочка з вишневим соком?
— Дякую, але я не п'ю вишневого соку.

Ще лишиться

Мандрував один чоловік по світу. І натрапив на другого чоловіка — дуже доброго, лише дуже бідного, та став жити у нього, бо якраз почалася сльота. Догоджав добрий бідак подорожньому, чим міг, поки нарешті не побачив, що й сам не має що їсти.

Розказав тоді своєму гостеві, у чому річ, і той обіцяв йому завтра піти далі і сказав збудити себе рано.

Досвіта бідак будить гостя:

— Вставай, скоро день.

— А ти як знаєш?

— Бо мій когут піяв третій раз.

— Ах, так, то ти маєш когута. Отже, я лишуся ще на один день, доки ми з'їмо його, — сказав це, обернувся на другий бік і заснув.

Точний

Господиня: За обіди можете платити щотижня або щомісяця, але прошу дуже, щоби ви були все точні.

— Прошу не журитися: щоденно буду о пів до третьої на обід.

Тактика

— Дуже перепрошую, чи тут мешкає бідна вдова Кичуракова?

— Тут мешкає вдова Кичуракова, але зовсім не є бідна.

— В такім разі прошу півзолотого на кавалок хліба з маслом.

Не пустить з нічим

До хати вліз бандит і каже: "Гроші, бо стріляю!" На те господиня хати:

— На жаль, грошей не маю, але щоб не пустити вас з нічим, то я скочу до свого сусіда напроти і позичу в нього кілька золотих.

Не дурний

- Як то добре, Богдане, що я тебе стрінув.
Чи не позичив би мені приятель 10 золотих?
— З найбільшою приємністю, але я, жаль, не маю ні одного приятеля.

Реклама

- Купіть, пане, лікарство від облісіння.
ручкаюсь, що через два місяці будете мати буйне
волосся.
— Дасте за поруку?
— Так, додаю гребінець.

Щоби відзвичаїтися

- Що тепер робить наш приятель Богдан?
— Працює на фабриці вибухового пороху.
— Чому якраз там?
— Бо в інший спосіб не міг відзвичаїтися
від куріння.

На селі

- Газда: Іване, чи ти нині давав січки коням?
— Так, давав.
— А чи дав досить?
— Так, дав досить.
— А чи не дав ти їм забагато?
— Не дав забагато.
— Краще було би, якби ти взагалі не давав.
— Та я зовсім не давав.

В ресторані

- Гість: Кельнер, що значить та муха в юшці?
— Не знаю, прошу пана. Але зараз
подивлюся в сонник.

Добра рада

- Чому ви так бігаєте по всіх коридорах?
— Не можу знайти виходу з цього ла-
біринту.
— Зробіть якусь авантуру, то вас зразу
викинуть.

Не хоче хвалитися

- Священик на сповіді:
— Ага, крали, а скільки разів крали?
— Але ж, прошу отця, я прийшов каятися,
а не хвалитися.

Двійнята

- Подумай собі, вчора я стрінув одного
добродія, зовсім подібного до тебе...
— Думаю, що ти не віддав йому тих
п'ятдесят злотих, що позичив у мене?

Спадковість

- Я не розумію тебе. Часом ти поводишся,
як мужчина, а часом, як баба. Чим це
пояснити?
— То все спадковість.
— Твій батько теж був такий?
— Ні, але половина моїх предків були
мужчини, а половина — жінки.

Вгадав

— Скажи мені, що ти читаєш, і я скажу хто ти є.

— Я читаю Гомера, Платона, Сократа, Евріпіда...

— Ну, тоді ти брехун.

У каварні

— Дуже вас перепрошую, чи ви є Петро Гойкало з Коломиї?

— Ні, то не я.

— Тоді знімайте з себе плащ, якщо він ваш, бо я Петро Гойкало.

На екзамені

— А що ви, студенте, зробите, щоб пасти так сильно пропотів?

— Пришлю його до вас на іспит...

Добрий сусід

— Татко просили, щоби ви позичили їм коркотяг.

— Скажи татові, що я сам прийду і корковувати пляшку.

Пощо питати?

Господар приловив під ліжком злодія.

— Що ви тут робите?

Злодій мовчить, а господар злоститься:

— Чого ви тут залізли, кажіть!

— Та хіба ви повірите, як я вам скажу, що ждав тут на автобус.

Важкі рахунки

Двоє селян поїхали до міста продавати дрова. Скоро й розкупили, бо зима на носі. От селяни купили собі чотири хлібини, щоб мати їсти на дорогу, поставили на обочині коней, і один захотів ще походити по крамницях, аби щось купити. Сидів другий, Максим, чекав-чекав, а тоді взявся до хліба. З'їв один, а сусіда нема, потім другий докінчив, аж тоді той приперся.

— Максиме, ми купили чотири хліби?

— Та чотири...

— А є два.

— Є два.

— А де два?

— А во два.

— Чекай, ми купили чотири хліби?

— Та чотири.

— А де два?

— А во два.

Луна

— Тут чудово відбивається голос, — каже провідник до туриста, показуючи на велике озеро, — але треба голосно закричати. Ану крикніть: "Дві гальби пива!"

Турист крикнув і слухає.

— Нічого не чую! — каже по хвилині.

— Як то ні? А от корчмар іде вже з вашими двома гальбами пива.

² Гальба — кухоль.

Порада

Жебрак: Пані, дайте щось на хліб.

— Ти не знаєш, що влада заборонила жєбрати?

— Так, мені заборонила, але вам заборонила давати.

Хто?

— Слухай, коли дурний і розумний стоїть на вулиці і говорять небилиці, то котрий з них скорше відійде?

— Мудрий.

— Так? То до побачення, приятелю!

Кум не собака

Приїхав кум до куми. Кума хотіла вгостити, та не було чим. Налила води і почала варити яйце. Коли яйце зварилося, подала на стіл. Як побачили діти, почали плакати, знак, що голодні.

— Тихо, діти! Втихомиртєся. Кум не собака, всего не з'їсть — і вам лишить.

Скромний

— Милостині ніколи не даю. Можу дати вам роботу. Коли скопаєте мій город, доставлю 10 зл. Іншому я дав би 7 зл.

— Знаєте що. Дайте мені ті 3 зл., а город може скопає хто інший.

Правда

— Ви продали мені цього пса і впевняли, що він ніякому чоловікові не зробить нічого злого, а пес подер мені штани!

— Ну? А хіба штани то чоловік?

Полегша

— Треба мені 100 злотих і не знаю, до кого звернутися.

— Слава Богу! Аж мені легше.

— Чому тобі легше?

— Що ти не знаєш, до кого звернутися: бо я боявся, що ти до мене хочеш звернутися.

На селі

Пані питає селянки, скільки літрів молока дає її корова.

— 15—18 літрів денно.

— А скільки з того продаєте?

— А яких 25—30 літрів.

Також викрут

— Ви обіцяли звернути мені борг протягом зими.

— Но, добре, але чи мали ми цього року зиму?

Вихід

— Кельнер, у моїм хлібі з маслом є пісок.

— Так, ми все додаємо пісок, щоб масло не сковзувалося з хліба.

Службіст

Полковник Томсон запитав свого візника чи хоче з ним подорожувати.

— З вами, пане полковнику, хоч до пекла?

— До пекла?

— Так!

— Але ж подумай лише хвилинку: у тебе дуже гаряче, а що ти сидиш на козлах, перший відчуєш це...

— О ні, пане полковнику, я свою службу знаю: висаджу пана полковника, а сам буду чекати під брамою.

Мовою квітів

Продавець вмів обходитися зі своєю квітковою турою.

— Як?

— Його девізом є: хай квіти говорять. Коли хоче пригадати боржникові, посилає йому особовий білет і долучає до нього незабудок.

Девіз політика

До зайця крикнути "Тікай!", а до собаки "Лови його!" — девіз розумного політика.

Один вихід

— Як ти можеш в таку горяч сидіти в Львові? Коли б я мав ті гроші, що ти, певно, давно сидів би в Трускавці.

— Дурний! А що, ти хочеш, щоб у моєї відсутності всі говорили, що я сиджу в криміналі?

На кінських торзі

— Але ж тому коневі капає з очей.

— Це він так сумує, бо мусить розстатись зі мною.

У зоопарку

Доглядач звірів робить порядок у клітці з левом. До нього звертається якийсь хлопець:

— Пане шефе! Прийшов швець з рахунком!

— Добре! Хай увійде!

Легко знайти

— Михайле, — картає лорд свого лакея, — сьогоднішньої ночі вас знову принесли п'яного додому. Звідки ці люди знали, де ви мешкаєте?

— Все ношу при собі кілька візиток вашої величності.

Напевно вистачить

Кухарка: Прошу пані, тої риби не вистарчить на всіх.

Господиня: Вистарчить, бо вона зіпсута...

Позичка

Позичив Іван у шинкаря гроші. Чекає шинкар, але Іван не віддає. Приходить він до Івана.

— Віддай гроші!

— Завтра! — каже Іван.

Наступного дня приходить шинкар:

— Ну, віддай гроші!

— Та я тобі казав, що завтра! Чого ж сьогодні прийшов?

Правда

— Чи то правда, що ви мене назвали ослон?
— Я вас не назвав, але то правда.

Інтерес

— Шофер! Скільки хочете — мені треба
Винник і назад.
— Десять злотих!
— Ви сідайте на моє місце, а я вас повезу
за два!

На свята

Подали гостеві індика — сухого-сухісінького
самі шкіра і кості.
— Прошу їсти? Чому не їш? — припрошу
господар.
— Не мені, а індикові треба було
говорити.

У крамниці

— Чи кожушок з лиса витривалий?
— Лисові вистарчає на ціле життя.

На ярмарку

— Куме Грицю, кільки хочете за корову?
— Купіть собі іншу, бо я цієї не продаю.
— То пощо було приводити її на ярмарок?

— Видите, стара не хтіла мене пустити з
хати з пустими руками. То я взяв корову, але
продавати її не продаю.

Хтось інший

— Хто стукає?
— Я.
— Що за я?
— Злодій.
— Мене нема вдома.
— А хто говорить?
— То хтось інший.

У годинникаря

— Коли я у вас купувала цей годинник,
ви казали, що вистарчить його на ціле життя.
Тим часом він вже зіпсувався.
— То правда, але ви тоді дуже зле
виглядали.

Знає, що робити

Питають шинкаря, що би він робив, якби
виграв мільйон.
— Ну, я зараз же застрахував би себе на
два мільйони.

Лайдак

— Подумай собі, мій зять видурив від мене
по шлюбі десять тисяч.
— І нічого не повернув?
— Ні, тільки дочку.

Хто помилився?

— Маєте білет до Коломиї,— каже кондуктор до пасажирів,— а цей поїзд їде до Перемишля.

— Що ви кажете? То прошу ласкаво сказати машиністові, що він помилився.

Треба мати голову

Один панок позичив другому 100 злотих, але той ніяк не хоче звернути боргу, ще твердить, що він нікому нічого не винен. Панок їде до адвоката. Той вислухав всю справу і каже:

— Напишіть йому лист, щоби негайно звернув вам п'ятсот злотих.

— Ой, пане меценасе, чи то не забагато, бо він позичив лише 100.

— То нічого. Він відповість, що позичив тільки 100, ми будемо мати підтвердження і почнемо справу.

Молода газдиня

— А що, ваша курка добре несеться?

— Досі не було ще ані одного зіпсуття яйця.

Якби не пес

— Знаєш, якби не мій пес, я згинув би голоду.

— ???

— Так! Вже 5 разів його продаю і другого дня вертає до мене.

Купецька дипломатія

Стрінулися у вагоні два купці — конкуренти.

— Куди їдеш?

— До Тернополя.

Відповідь викликала обурення в першого.

— Ти ніколи не можеш іти дорогою чесною, як солідні люди. Ти знаєш, що я тебе добре знаю, і думаєш, що як ти скажеш, що їдеш до Тернополя, я буду переконаний, що їдеш до Золочева... Мене нелегко ошукати! Я знаю цілком певно, що ти їдеш до Тернополя, та одного не розумію, пощо ти хочеш мене обдурити і кажеш, що їдеш до Тернополя, коли ти таки їдеш до Тернополя...

Необережність

— Що за необережність, пане касієр! Замкніть негайно касу!

— Але ж каса порожня!

— Тим більше треба замикати. Пощо мають усі бачити...

Актуальний лист

“Дорогий сину! Не маю грошей, щоби купити тобі теплий плащ. Тому посилаю трохи пігулків проти кашлю на випадок, якби ти перестудився”.

Тайна успіху

Різник Лаба повісив у своїй крамниці дзеркало. Коли хтось запитав його, пощо це зробив, відповів:

— Яка тільки жінка прийде по м'ясо, зараз загляне до дзеркала, а я в той час буду як мені подобається.

Іспит

У морській школі професор іспитує студентів.

— Щоб ви зробили, якби ви були капітаном корабля і вас захопила буря?

— Я закинув би якір.

— Добре. А якби нагрянула друга буря?

— Закинув би другий якір.

— Ну, а якби надійшла ще одна буря?

— То я закинув би ще один якір.

— Стоп, стоп! А звідки ви взяли стільки якорів?

— Звідти взяв би, звідки пан професор в бурі...

Добре його знає

Пан до служниці:

— Скоренько, Марусю, принеси горіжкю пані зімліла...

— Добре, прошу пана, а що принести їй?

Добрий дядько

— Знаєте, дядьку, мені снилося, що ви принесли мені 100 злотих.

— Що ти кажеш? Може, то забагато тебе, але маєш собі їх лишити.

Американська реклама

В одній з книгарень Нью-Йорка стоять два продавці біля високих стосів біблій по дуже низьких цінах. Коло них напис:

“Чорт казиться зі злості, як бачить, що ми продаємо біблію так дешево”.

Між сліпими

— Два сліпі у чорних окулярах стоять на розі. — Знаєш того добродія, що дав тобі півзолото?

— Ні, бачу його перший раз...

Порадив

— Як тобі шинок, шинкарю?

— Слабо.

— А багато бочок пива тижнево продаєш?

— Дві бочки.

— Я тобі пораджу, що зробити, щоби продати не дві, а три бочки.

— Ну, ну, порадь!

— Доливай повніші гальби...

Зрозумів

Майстер посилає хлопця-учня до крамниці:

— Принеси мені двадцять дека шинки.

Тільки не принеси соленої, бо сам будеш їсти.

Хлопець приходить до skleпу і каже:

— Дайте мені двадцять дека шинки, але добре посоленої.

Дорогі чоботи

Украв циган у крамаря чоботи. Та попався. Крамар оскаржив його до суду.

— А скільки варті чоботи? — питають суді.

— Скільки? Ну, тридцять злотих.

— Та яких тридцять, — обізвався циган, вони й п'ятки не вартують.

— Як не вартують? Я заплатив за нові золотих, два рази підбивав, то є вже 25 золотих, а п'ять прищіпок на однім і шість на другій чоботі — то разом не вийде 30 золотих?

Залежить

— Що ти волієш: содову воду чи пиво?

— То залежить.

— Від чого?

— Чи я плачу, чи ти.

Може бути запізно

— Пане, обдаруйте чим бідного, нещасного Жінка вдома лежить хора.

— Не маю при собі дрібних, дам вам завтра.

— Завтра? Завтра жінці може бути легше.

Пам'ять

Влодзьо стрічає у лікаря свого знайомого.

— Ов, а ви що тут робите?

— Знаєш, терплю віднедавна на пам'яті.

— Е, це дурниця... але що то я хотів сказати... Позич мені 20 золотих.

Зимна кімната

Льокатор нарікає перед господарем:

— Ця кімната страшенно зимна. Її можна нагріти найвище на 10 градусів.

— Але ж на таку маленьку кімнату вповні вистарчає.

За обслуговування

— Кілько вам заплатити?

— Кілько вважаєте.

— А не буде замало?

На хрестинах

— Чом хочете назвати дитину іменем Терентій?

— Бо це так мало кому знаний святий й небагато має його за свого ангела-хоронителя. Може, буде мати більше вільного часу і краще заопікується хлопцем...

В ресторані

— Кельнер, той телячий котлет щось дуже маленький...

— Бо він, пане добродію, з дуже маленького теляти.

Ні сліду

— Кельнер, в росолі нема ні сліду курки.

— Пан добродій замовив півпорції. Курка в росолі.

Різниця є

Переглянувши меню, гість покликав келера:
ра:

- Яка різниця між біфштексом за золотого і золотого п'ятдесят?
- Цей дорожчий крається краще.
- Значить, він м'якший?
- Ні, це робиться гострішим ножем.

Гінденбургіві міркування

- Знамените військо з крамарів. чорт знає, як їх випхати на фронт.

Загадка

- Як забити цвяха, щоби не обтовкати пальців?
- Треба тримати молоток двома руками.

АНЕКДОТИ ПРО СКУПИХ

Через ворота в рай

Помер скупий, прийшов під небесні ворота і застукав.

— Хто там?

— Я!

— Ага! А що ти зробив доброго на землі?

— Дав я жебракові два сотики.

Розгорнув Святий Петро книгу і перевірів.

Учинок цей записаний.

— Дав я ще одному бідному два сотики.

І це було записано.

— Що ще?

— Ще одному каліці дав два сотики. Це вже все. Пустіть, Святий Петре!

На це Святий Петро звернувся до головного обліковця:

— Поверни йому шість сотиків і хай іде собі до чорта!

Обмова

У товаристві одна пані обмовляє радникову за її скупарство:

— Не маєте поняття, яка ця радникова скупа! Через своє скупарство вона не знає правдивого смаку кави.

— Чому?

— Бо дома п'є гірку, а в гостях пересмажену.

Не витримав

Директор банку був відомий тим, що люде торговуватися. Раз він почувся недужим і пішов до лікаря. Той його обстукав і каже:

— Скажіть, пане директор, тридцять три
Директор подумав і сказав:
— Тридцять два.

Не час на пиття

Пані Крамарева на смертній постелі.

— Чоловіче, я вмираю. Так мені не до
Може, мені даш чарочку вина?
— Тепер сі не п'є, тепер сі вмирає...

Боронь Боже

Пан Цитрин показує знайомим нове м'яке
кання:

— А тут їдальня. Велика, що? Наче бачили
зала. Тут могло би, борони Боже, їсти
80—90 осіб.

Одна чарочка

Два шкоти* мали заледве стільки грошей, щоб
що могли купити собі тільки одну чарочку
горівки. Увійшли до коршми і стали думати
що робити? Нарешті одному спала добра думка.
Крикнув до господаря:

* Шотландці.

— Одна горівка!
Подали їм чарку, але вони не п'ють, бо як
двом пити одну чарку. В тій хвилі входить до
коршми їх знайомий.

— Як здоровля, Грегоре? Ми якраз випили
по одній, а думаючи, що ти прийдеш, взяли і
для тебе. Пий!

Знайомий випив і каже:

— Тепер моя черга.
І замовив три чарки для всіх.

Добрий синок

Син (стоячи із запаленою свічкою при
умираючому батькові):

— Тату, як маєте вмирати, то вмирайте
скорше, бо шкода свічки...

Гість

Був у англійця гостем його приятель-шкот.
Той таке оповідав про ці відвідини: "Просидів
у мене три місяці, мав одну сорочку і один
фунт стерлінгів, але ні одного, ні другого не
знімав. А як я поїхав до нього, то увечері
загасив лампу, бо, каже, ми і так добре
знаємося, а нафти шкода".

Будильника жаль

Один шкот купив собі будильник і накрутив
гого на 7 годин ранку. Але все ставав о пів
на 7 і гамував дзвінок, аби той не псувався.

Одне законсервував

Один шкот ходив з одним зав'язаним оком мовляв, я і на одне око добре бачу.

Шкот купує рожі

Шкот: Що коштують рожі? Я хотів би одні для своєї нареченої.

Квітникарка: Одна за золотого, а п'ять за 4 золотих.

Шкот: Я не маю 5 наречених.

Теж спосіб!

— Знаєте, цей наш директор Сойка такий скупердяга, що як вночі вертається додому, дзвонить до своїх сусідів, щоб не псувати собі дзвінка.

А йому обійшлося задурно

Мак Грегор з приятелем слухають богослужіння по радіо. Коли скінчилася проповідь, почав сміятися на все горло.

— З чого так смієшся?

— Чоловіче, таж там в цій хвилі палани обходить церкву з тацею...

Обережні

Два молоді шкоти сідають в автобус. Одину перестанку підсідає молода гарна дівчина.

— Дивися, що за гарна дівчина, — каже другий. — Як думаєш, варто до неї заговорити?

— Очевидно, але зачекаймо, аж вона заплатить за білет.

Ошуканство

Чужоземець, що приїхав до шкотського міста, спостерігає на вулиці демонстрацію проти зниження оплати за їзду місцевою електричкою. Здивований, звертається до одного шкота:

— Прошу вас, пане, чого ці люди протестують? Адже шкоти такі ошадні, що зниження мусили б прийняти з радістю!

— Бачите, пане, це правда; але раніше ми ходили пішки і заощаджували 2 пенси, а тепер, коли оплата знижена на 1 пенс, будемо заощаджувати лише 1 пенс. Це ж свинство!

Спосіб

Один скупар жалів грошей на марку і дописав у листі:
"П.С. Вибачайте, що я не оплатив листа, але він був уже в скриньці, коли я нагадав собі, що треба було наліпити марку".

Заробить у себе

У Лондоні страшна мряка — за два кроки нічого не видно. До шофера таксівки звертається шкот:

— На вокзал!

— Добре, але мусите дати мені три шилінги понад таксу.

— Чому?

— Мушу заплатити чоловікові, що буде нести перед машиною ліхтар.

— Не треба! Я сам понесу.

Висновок

У поїзді сидять двоє шкотів. По півгодині мовчанці молодий шкот звертається до старшого:

— Перепрошую дуже, котра година?

Старий відкладає газету, що її читав, та каже:

— Ви мене питаєте, котра година, для того щоб нав'язати зі мною розмову; а відтоді станемо знайомими, а вже як знайомі по приїзду до міста ви запропонуєте мені, щоби ми разом випили по шклянці віскі — тоді я, розуміється, запропоную вам випити по другій, потім запрошу до себе на снідання. Ви, очевидно, скористаетесь із запросин, познайомитесь з моєю дочкою — тоді зачнете у нас бувати. На й одного дня попросите у мене руку моєї дочки. А чого ж я, до сто чортів, мав би віддати дочку чоловікові, який навіть не має годинника?!

Для економії

— Стань, жінко, за своїм коханцем! крикнув шкот, прихопивши жінку у хвилині, коли цілувалася з іншим. — Хочу убити однією кулею!

Кохання і транспорт

— Що сталося? — питає один до другого, — що ти порвав з Мері, а почав ходити до Евеліні?

— До Мері було мені задалеко, зате Евеліні проїзд коштує лише два пенси.

Обід у вітрині

Мак Грегор хвалиться своєю жінкою:

— Перед полуднем вона працює в бюрі. Пополудні касиркою в кіні, а вночі грає на фортеп'яні в каварні.

— А коли спить?

— В часі обідньої перерви у вітрині великого магазину, рекламуючи піжами і нічні сорочки.

На все свій час

Шкот Мак Аллістер такий скупар, що сховав усі свої забавки, що ними бавився в дитинстві, щоб не купувати нових, коли здитиніє.

Що кому

Вулицями міста їде таксівка. Нараз щось поспувалось у моторі, і шофер скрикнув:

— Катастрофа! Не можу спинити авто!

— То спиніть хоч, до чорта, таксометр! — крикнув шкот.

Парасоля

— Мушу купити собі нову парасолю, — каже чоловік до своєї дуже ощадної жінки, — бо ця дуже знищена.

— Що знищена, це правда, але вдома ще можеш носити.

Нічого страшного

— Бійся Бога, Сміте, — гримає шкотка на мужа, — наш син проковтнув один пенс.

— Дай спокій, завтра у нього іменини.

Скандал

— Це скандал! — злоститься шкот, — син такий марнотратний, що носить окуляри на обидвох очах, хоча одно з них скляне!

Справа гонору

Шкот рятує панну, що потопає. Але вона падає непритомний. Приїздить батько дівчини і рятівник приходиться до свідомості.

— Пане, ви врятували життя моїй одинокій дитині, як же вам віддячити?

— Ах, дрібниця! — каже Мак Грегор.

— О, ні, я не можу вас лишити без нагороди. Дозвольте, я заплачу половину коштів за відпрасування вашого перемоченого одягу.

Ощадна

— На цьому знімку виглядаю на десяти років старшою.

— Тим краще для тебе, бо десять років потребуватимеш фотографуватись.

Смерть шинкаря

Старий шинкарь на смертній постелі. Останню годину, може й хвилину його життя. Поповнює всю родину і питає:

— Жінка є?

— Є.

— А дочка?

— Є.

— Ну, а зять?

— Теж є.

— А шляк би вас трафив. То хто сидить у крамниці, коли всі тут?

Застраховані цигари

Мак Грегор, расовий шкот, купив собі сто цигар, дуже дорогих, і застрахував їх від вогню. Потім викурих цигаро і зайшов за виплатою відшкодування.

Але директором страхового товариства теж був шкот. Не виплативши відшкодування, він оскаржив Грегора за те, що той підпалив застраховане майно.

Не час, не пора

Лежить шкот на смертній постелі, а біля нього сидить лікар.

— Ах, пане доктор, коби мені ще тиждень пожити.

— Чому саме тиждень?

— Бо до того часу я передплатив газету.

Щоб жінка не знала

Шкот заложився в ресторані, що з'їсть цілого індики і два кілограми ковбаси. Заклад виграв. Коли вертали додому, каже до приятеля:

— Але не кажи про те нічого моїй жінці.

— Чому?

— Бо не дала би мені вечері.

Що найважливіше

— Мій бідний чоловік, — оповідала вдовиця, — купив якраз два білети і ми мали уже вийти до кіна, аж нагло він похитнувся і впав мертвий на землю.

— То страшно! І звернули пані гроші білет?

Практичні люди

— Чи знаєте, чому в шкотській хаті кімнатами такі тонкі стіни?

— Ну? Проста річ: щоби можна повісити на одному цвяху дві картини, наприклад, одну в спальні, другу в їдальні.

Передбачлива

Пані: Марино, надворі страшний дощ. Може дати до вареників більше масла?

Служанка: Чому?

Пані: Можливо, в такий дощ гості прийдуть і будемо мусили їсти самі.

Знаменитий анекдот

— Слухай, я знаю новий знаменитий анекдот про шкотів,— каже Мак Грегору приятелю.

— Що ти кажеш? Скажи!

— Дай одного пенні, скажу.

Мак Грегору душиться зі сміху:

— Знаменитий! Знаменитий дотеп!

Хочеться більшого

— Купуючи цю лампу, заощадите половину нафти.

— То дайте мені дві лампи, щоби я зберіг нафти не потребував.

АНЕКДОТИ ПРО ЛІКАРІВ ТА ПАЦІЄНТІВ

Непорозуміння

Приходить до лікаря жінка і жаліється, що не має дітей. Лікар зиркнув на неї спідлоба і каже:

— Прошу роздягатися.

Жінка запинає плащ на гудзики та каже ображено:

— Пане докторе! Я вправді хочу мати дитину, але з моїм чоловіком.

Сам від себе

— Ну, як там, чи вашому старому краще?

— Авжеж що краще, вже три роки, як я його поховала, най з Богом спочиває...

— А кликали ви якого доктора?

— Ні, сам від себе вмер.

Як люди вмирають

Королі — сходять з престола.

Адвокати — замовкають навіки.

Шинкарі — відходять в лоно Авраама.

Судді і прокурори — йдуть на суд Божий.

Негарі — роблять останній заповіт.

Вірителі — віддають борг природі.

Бухгалтери — закривають книгу життя.
Кравцям — рветься нитка життя.
Годинникам — б'є останній час.
Шевці — простягають копита.
Туристи — йдуть в долину Йосафата.
Трубач — пускає останній дух.
Лікарі і аптекарі — йдуть туди, де вєд
"болізни і воздыханія".
Землероби — йдуть у землю.

Остання воля

— Отже ви настоюєте, що по вашій смерті
мусимо зробити розтин?
— Так, я хочу знати, на що я помер.

Не думав

— Наша дочка втратила після операції сліпоту
кишки півпуда ваги.
— Я не думав, що сліпа кишка така важка.

Шкода

— Чи може пані хоруєть на жолудок?
— Ні.
— О, то шкода!
— Чому?
— Бо я знаю дуже добре лікарство проти
недуги жолудка.

Обережність

Лікар: То ви аж тепер кажете мені, що
п'єте денно 10 пляшок пива? Чому ви скорше
того не сказали?
Хворий: Тому, що я був тоді з жінкою.

Третя можливість

— Цей зуб можу або запломбувати, або
вирвати.
— А третьої можливості нема?
— Є, можу його запломбувати, а потім
вирвати.

Спадок

Лікар: Ваш вуйко поважно хорий! Мусите
бути приготовані на все.
— Як то на все! Та ж є ще інші свояки.

Мертвий сезон

— Що лікарі називають мертвим сезоном?
— Час, коли всі пацієнти здорові.

Лиш один засіб

— Проти холери є один лиш засіб, але й
він також нічого не помагає.

Порозумілися

— Випишу вам на сон порошки. Це
вистачить вам на два тижні.
— Але ж, пане докторе, я не хочу так довго
спати.

Чемність передовсім

Вилікуваний пацієнт до лікаря:
— О мій добродію! Вам я завдячую своє
життя.
— Ет, лишіть! Така дрібниця...

Ошукались

— Кілько дали-сьте, Петре, за вирвані зуба?

— Дві корони.

— О, то задорого!

— Де там задорого! Фершалисько мучило зо дві години, такий зуб був здоровий — жаль грошей, бо знає чоловік, за що заплатити.

— То я гірше вийшов, бо йно раз шарпав і вирвав — чорт знає, за що взяв Іцко гроші.

Хвороба

— Не підеш нині косити, Семку?

— Ой.

— Розболівесь ся?

— Ой.

— Може, тобі зварити каші в малім горнячку?

— А великий горнець який чорт узав?

Провінціальний дантист

— Ще вирву зуби панові старості і вже маю що в тім місті робити. Треба їхати дальше.

Два джерела

— Пациент: Чи се правда, пане доктор, лікарі дістають щось від провізорів за те, виписують дорогі ліки?

Лікар: Дуже часто.

Пациент: А від похоронних контор також?

Неможливе

Учитель до лікаря: Хотів би я прожити ще доти, поки боргів не виплачу...

Лікар: Ге-ге! То ви хотіли б вічно жити!

Різні ознаки

Як лікар перестав відвідувати хворого, то в багачів се є добрим знаком, а у вбогих — злим.

На переправі

Лікар, що спішив до хворого, питає мужика над рікою:

— Кілько жадаеш, чоловічку, за переправу на тамтой бік?

— Лева.

— Ов, а ти ж не маєш сорому?!

— А пан доктор, як переправили мою маму на тамтой бік, то взели шістку і не соромилися?!

Непіддатливий

Лікар: Може, курите?

Пациент: Ні, пане докторе!

Лікар: Шкода, бо я був би вам заборонив курити.

На всяк випадок

— Що ж вам порадив лікар на ваші хворі нирки?

— Заборонив пити пиво.

— А горівку ні?

— Про горівку я не питав, боявся, щоб і теж не заборонив.

Нова недуга

Лікар: Що ж вам бракує?

Недужий: Часами чую в ногах якби заворушення голови...

Від болю зубів

Набрати до рота сметани і трясти головою так довго, аж доки не зробиться масло — біль зуба перестане.

Полегшало

— Маєте отсим добре натирати плечі, і біль минеться.

За якийсь час приходить знов той чоловік і каже:

— Напишіть мені ще таку одну карточку, бо тамта вже зовсім подерлася від натирання, але чую, що вже легше стає.

Нема дурних!

— Одинокий лік на такі слабості — вийти заміж.

— Заміж? Легко то сказати, але звідки взяти мужа? Ви, доктор, напевне жонаті?

— Ні.

— Отже, женіться зі мною...

— Перепрошую дуже — я приписую ліки, але сам не заживаю.

Скарги

— Но і що ж! Помогло вам лікарство?

— Та де там!

— А ходилисьте на сторону?

— Ей... та був... але що то, прошу вашої ласки... Тільки там того було, що ледве раз на зуб взяти...

Помилка

Лікар (оглядаючи жінку): Ви, жінко, кажете, що впали і вдарились, а воно виглядає зовсім мов би від побиття...

Жінка: Схаменіться, паночку, та я вже сім літ вдова.

Незвичайність

— Дивись! За домовиною небіжчика Стефана йде його лікар!

— То незвичайне! Перший раз бачу, щоб причина йшла за наслідком.

Моралізатор

Лікар до пацієнта: На недугу треба дивитися холодно, байдуже, деколи навіть легковажно...

Пацієнт: О, так, особливо на чужу...

Консиліум

— Що ж, шановні товариші, думаете про стан того хворого?

— Гадаю, що він дуже... багатий.

— Погоджуюся із заувагою мого товариша. Отже, недуга буде небезпечна і довга.

Небезпечний стан

Слуга: Скоро, пане доктор, до нашої пані ночки! Тепер мусить бути зліс коло неї. Її домашні ліки, які звичайно допомагають, ми подавали, але надаремно.

Лікар: Що ж ви такого подавали?

Слуга: Ну, білет на концерт купувались, пані обіцяли новий капелюх, — а як се не допомогло, то навіть просили пана лейтенанта на обід.

Викрутилась

Лікар: Отже, вам треба приймати ті краплі, що я ось вам виписав. Скільки вам років?

Пацієнтка: 25! Нащо вам знати?

Лікар: Бо це лікарство п'ється відповідно до віку. Наприклад, у 30 літ треба пити два рази стільки.

Пацієнтка (заклопотано): Ну, то прошу виписати два рецепти; один для мене, а другий для моєї товаришки, яка має 35 літ.

Обережний

— Пане докторе, скажіть мені правду, що з моєю тещею?

— Чи ви добре підготовлені, щоб почути всю правду?

— Я на все готовий.

— Ваша теща за вісім днів буде зовсім здорова.

Оправдався

Лікар до хворого: Чому ви так довго не були в мене?

Хворий: Бо я був хорий, пане докторе.

Припис-закон

Лікар: Чи виконуете мої вказівки: мало їсти і мало пити?

Пацієнт: Так, пане докторе, відколи заплатив ваш рахунок, то виконую — мушу!

Теорія

Питають початкуючого лікаря у провінції, як там його практика.

— О, поки що це тільки теорія...

Кого обходить

Зламав селянин ногу і лічився у лікаря. Коли вже трохи одужав, каже лікар:

— Ну, все гаразд. Нога зрослася, трохи будете налягати на неї, але я вже тим не журюся: найгірше минуло.

На те селянин:

— Та певно, що ви тим не журитеся. Якби вас нога боліла, я також би тим не журився.

На вічне віддання

У доктора рейвах — хтось взяв з коридора його пальто на вічне віддання.

— Хто це міг зробити? — питає доктор.

— Напевне, той чоловік, що лікувався в пана доктора, щоби похудіти, — каже покоївка.

— До чорта! То він хотів схуднути, щоб
влізти в моє пальто!

Не знає

Лікар (оглядає пацієнта): Гм, гм! Це виразні
сліди цукрової хвороби. А на що вмер
батько?

Пацієнт: Не знаю, бо він ще жиє.

Тим більше

— Дорогий друже, ви зле виглядаєте. Радше
вам звернутися до лікаря.

— Дякую за поради, але лікар не потрібен
мені — хочу вмерти.

— Так? То тим більше зверніться, скорше
помрете.

Усім щось потрібно

Лікар: Прошу пані, ваш муж потребує
абсолютного спокою...

Жінка: Але я, пане доктор, потребую нові
сукні і нового плаща на осінь.

Зі свідцтва

“Перша рана смертельна, а дві других не
викликають страху”.

Де болить?

Питає лікар дядька Охріма:

— Де вас болить?

— Ба, коби то знати, де? Як я в хаті, то
там мене болить, як я тут, то тут мене болить...

Джерело багатства

— Авта збагатили мого батька.

— Він що, фабрикант авт?

— Ні, лікар, хірург.

Якби був розум

До Кульпаркова привезли пацієнта. Два
дозорці ведуть його, але той пручається і
кричить:

— Пустіть мене, я не вар'ят, то помилка.

Один з дозорців пробує заспокоїти його:

— Пане, як ви маєте трошки розуму, то
повинні зрозуміти, що ви є вар'ят.

Різниця

Лікар: Не журіться. Я в молодості мав таку
саму недугу і, бачите, дожив до глибокої
старості.

— Е, але ви мали іншого лікаря.

Флегматик

— Я просто від лікаря.

— І що сказав тобі?

— Що моя печінка дуже його журить...

— Е, що тебе має обходити його жура!

Дієта

— Я держу нині строгу дієту і цілий день нічого не їм.

— І ти це називаш дієтою? А хто ж їсть цілий день?

На прийомі

— Не бійтеся, відколи я лікарем, я ще нікому не позволив вмерти.

— Богу дякувати! А віддавна пан доктор лікують?

— Уже другий тиждень...

Тяжкий випадок

Після опівночі до аптеки добувається якийсь товстий добродій.

Заспаний черговий приступас до віконця.

— Що сталося? Якийсь тяжкий випадок?

— Так, дуже тяжкий. Хочу зважитись.

Добрий спосіб

Зубний лікар вставив одній пані протез із щирого золота, але навіть через адвоката ніяк не міг взяти від неї гроші. Вкінці написав їй листа: "Шановна пані! Коли ви до трьох днів не віддасте належної мені суми, то мушу в газеті дати такий анонс: "Совісно зроблені золоті протези мало вживані, з чотирнадцятькаратового золота продам дуже дешево. Оглядати можна у пана М. М., якими вона тимчасово користується". Другого дня рахунок було виплачено.

Добра порада

Тоненька — два метри вшир — пані звертається до лікаря.

— Пане докторе, що мені робити, аби схуднути? Мені не помагає ані фізкультура, ні масаж.

— А пробували пані рухати головою вбік, зліва направо, так як би пані казали "ні"?

— Не пробувала, але чи pomoже?

— Гадаю, що pomoже. Най пані роблять такий рух все тоді, коли дають щось смачне з'їсти.

Студент-медик

Молодий пан Пструшка студіює медицину. Його знайома, пані Х., просить його, щоб вислав ліки від болю голови.

— Дорога, я не можу вам цього зробити, бо я щойно на першому курсі.

— Я це знаю, але я думала, що ви починаєте вчитися від голови.

Доказ

— Ті три зуби, які ви мені вставили, болять мене.

— А правда?! Я казав, що вони нічим не будуть різнитися від правдивих!

Вибір

"Гроші або життя!" — подумала панна, з якою хотіли женитися лікар і фабрикант.

Яких людей найбільше на світі?

Один цар викликав до себе мудреця і питає:
— Скажи мені, яких людей найбільше на світі?

Мудрець задумався, а потім відповів:

— Найбільше на світі лікарів.

Цар висміяв мудреця. Але наступного дня приходять до нього мудрець з підв'язаним лицем.

— Що тобі? — питає цар.

— Болить зуб.

Тоді цар почав йому радити, що найкраще прикладати на зболений зуб. На це мудрець посміхнувся і зняв хустину з лица.

— Але ж ти здоровий!

— Так, царю! Я хотів лише доказати тобі, що лікарів найбільше на світі. Навіть ти, хоч цар, бавишся в лікаря.

Лік на лік

Панові Воробинському виписав лікар крапель на апетит. За годину прибігає пані Воробинська.

— Що сталося, пані?

— Прошу вас, пане докторе, випишіть щось на апетит до крапель, бо мій чоловік ніяк не хоче їх вживати!

Тепер уже її

— У вас, я бачу, міцні здорові зуби. Чи вони такі справді ваші?

— А так. Вчора я заплатила останню рахунок дантистові.

Штучні зуби

Стрічаються двоє дантистів-техніків:

— Я зробив Вечоркевичу штучні зуби і тепер жалю.

— Чому?

— Бо коли тільки нагадаю йому, що треба за них заплатити, скрегоче на мене моїми власними зубами.

Має апетит

Лікар відвідує бідака.

— Чи маєте апетит?

— Овсім, чи пан доктор щось принесли?

Зажурені

У кімнаті важкохворого господаря зібралися кривняки, що ждуть спадщину.

— А що сказав лікар?

— Якщо йому до рана не спухнуть ноги, то нема найменшої надії.

В оптиці

— Попрошу окуляри.

— Далекозорі чи короткозорі?

— Прозорі...

Добрый син

Хворий батько лежить у ліжку і просить сина:

— Встань, сину, і подай мені води!

Перший син: Лежить спокійно, тату!

Другий син: Не просіть його даремно, тату, того лінтюха. Ліпше станьте самі, напишіть води і мені подайте.

Роздум

— Назвіть вершину невиразного письма.
— Лікарська рецепта, що її писав лікар пером, позиченим на пошті, у старому авті, яке їде дорогою з Яворова до Львова.

Діалог

— Ви зле виглядаєте. Що вам бракує?
— Я вчора з'їв троє яєць. Певно, тому... почувуюся.
— То ваш шлунок, як когут.
— Чому як когут?
— Бо не зносить яєць.

Визначив

— Що це є тиф?
— Це є, псякрев, така холера.

У Кульпаркові

Директор закладу для розумовохорих вилікуваного пацієнта:
— Отже, завтра можете вертати до своїх жінки!
— Бачу, що пан директор дальше вважає мене за вар'ята.

Діагноз

Славний лікар посварився зі своїм приятелем і крикнув:
— Тепер уже знаю, що ти викінчений ідіота!
— Як? Я тобі того не подарую. Це ж образа!
— Образа? Ні, приятелю, це є діагноз!

Залежить

— Скажіть мені, докторе, чи чоловік може жити без хворіб?
— Чоловік може, а доктор ні.

Зрозумів

Лікар: Скільки ви денно п'єте?
— Так біля 20 до 30 великих.
— Бійтеся Бога, чи ви хочете знищити себе зовсім?
— Е ні, пане докторе, за мене все хтось інший платить.

На операції

— Як ви посміли рану зашити білими нитками? — обурився негр.

У дантиста

— Як там мої зуби?
— Чудесні.
— Справді?
— Половину треба виривати, а половину пром'явувати.

Зрозумів

Лікар: Головний лік — багато руху. Б певно цілий час сидите.

— Ну, цілий не цілий, а останнього року сидів я всього 3 місяці.

А може б навпаки

Лікар виписав ліки і каже: "Пийте щодня чарку того лікарства. Воно, щоправда, гірке але ви замкніть очі, скоро випийте і уявіть собі, що то горівка".

— Пане докторе, а може би я пив щодня чарку горівки і уявляв собі, що то лікарство

Медицина і життя

— Пане докторе, болить мене горло.

— То певно мигдалки, зараз їх виріжу. Минає місяць.

— То певно сліпа кишка, зараз її виріжу. Знов минає місяць.

— А що тепер вас болить?

— Гм, боюся казати, пане докторе... Горло мене болить.

Сон

Лікар: Говорите крізь сон?

Пацієнт: Та ні... Але часто говорю, коли інші сплять.

Лікар: Як то?

Пацієнт: Бо я є професором.

На різні хвороби

Зібрати останній зимовий сніг, добре висушити на гарячій кухні і розтерти макогоном на дрібний порошок. Заживати три рази денно на кінець ножа, запиваючи 40-градусною.

Зміна

— Як вам ведеться, пане Кочкодан?

— Не ліпше.

— Ну, то вже не вживайте тих пігулок.

— Я їх зовсім не вживав, пане доктор.

— Ну, то тепер вживайте.

Або-або

— Хто там ще чекає? — питає молодий лікар сестру.

— Якийсь чоловік. Не знаю, чи пацієнт. Дуже часто постогнує: або дуже хворий, або він у нього багато позичили!

Пес не знає

— Ви що, не знаєте, що я приймаю лише до п'ятої години? — питає лікар.

— Я знаю, пане докторе, але не знав про те пес, який вкусив мене пів до шостої.

Подібність і різниця

— Яка є різниця між лікарем і ветеринарем?

— Одному пацієнт вклоняється, другому — ні, один жениться з котроюсь із своїх пацієнток, другий — ні.

— А подібності?

— Один і другий дере шкіру.

Парадокс

— Ви маєте дуже короткий зір. Чи займаєтеся? — питає лікар пацієнта.
— Астрономією.

Усе через швидкість

— Тепер мусите признатись, — каже доктор, — що причиною цього нещастя була швидкість.

— Може бути, пане докторе, що я заскоро випив ту півлітрівку...

Проста рада

— Що вам властиво бракує?

— Не можу ходити.

— І ви нічого не робите?! Чоловіче, як ви можете ходити, йдіть якнайскорше до лікаря.

Головне — спокій

— Пане докторе! Цілу ніч обертаюся з боку на бік і не можу заснути.

— А чи ви бачили, щоб хто обертався спав. Лежіть спокійно, то заснете!

Небезпека

— Ваш батько, я чую, захворів. Подібно, хвороба не є заразлива.

— І я так думаю. Лікар каже, перепрацювавсь.

Ознака вміння

— Я вже досить літ лічуся у вас, пане докторе!
Лікар (задоволено): Бачите, і ще живете!

Можна починати

— Пане професоре, хворий, що його маємо оперувати, ще не прийшов.

— Ну, то зачинаємо без нього.

Як на початок

— Пане докторе, я чув, що на скріплення мозку треба їсти багато риби. Порадьте мені щось добре.

— Як на початок, то для вас вистачить кит.

Проговорився

— Не гнівайтесь, пане докторе, що так далеко йшли, щоб оглянути мого мужа.

— Нічого не шкодить, добродійко. Тут недалеко маю пацієнта і таким чином за одним махом уб'ю дві мухи.

Про дантистів

Дантисти — це єдині мужчини, які можуть наказувати жінкам відкрити чи закрити рота.

Діста

— Передовсім мусите їсти багато фруктів і то конечно з лушпиною. Що ви любите? — питає лікар.

— Волоські горіхи.

Улюбленець

— Твій муж має бути загальнолюбленим лікарем?

— Ах так, через нього пішло на другий світ багато людей.

Біда

— Чоловіче, чого ти так похнюпився? Може твій пацієнт помер?

Молодий лікар: Ні, навпаки — виздоровів, і це був мій єдиний пацієнт.

Похвала латині

— Скажіть мені, пане докторе, що мені властиво хвибує? Але не по-латинськи.

— Що вам хвибує? Ви є впертий пияк, і все!

— Дякую! Тепер прошу це саме сказати по-латинськи, щоб я знав, що маю сказати жінці.

Помогло

— Я вчора вперше бачив людину, якої допомогло те, що записав лікар.

— А що записав?

— Ціле своє майно.

Адвокат і лікар

— Яка різниця між адвокатом і лікарем?

— Чим більше адвокатів, тим довше триває процес, а чим більше лікарів, тим швидше хворий помре.

Готова відповідь

— Я сильно простудився. Що ви робите, ласкавий пане, як простудитися?

— Кашляю, пане, дуже кашляю.

Думка

— Правда, пане лікарю, що сліпа кишка зовсім зайва?

— Для пацієнтів... так ...але не для лікарів.

У Кульпаркові без змін

Це діється у божевільні. Двоє хворих проходжуються по подвір'ї.

— Ану вгадайте, що я маю? — каже один, показуючи затиснений кулак.

— Гармату і двоє коней! — каже другий.

— Бааа! Ти підглянув.

Що робити?

Хворий жаліється лікареві, що як вип'є першу склянку мінеральної води, яку той записав, чується дуже погано. І щойно після другої стає йому легше.

— Але ж це так просто. Ви не пийте першої склянки, відразу беріться за другу.

Невірний Хома

— Що вас болить?

— Все — голова, ноги, руки, груди, нирки...

— Прошу роздягнутися.

— Але ж пощо? Чи пан доктор не вірить мені?

Найгірше

Пан Горнець тяжко захворів. Прийшов лікар, оглянув його, вийшов до другого пацієнта і каже пані Горнець:

- Мусять пані приготуватись на найгірше.
- Пане доктор,— кричить пані Горнець,— змилуйтесь. Хіба не візьмете в мене більше як 20 золотих.

Крок до чарки

Лікар питає пацієнта:

- Ви п'єте?
- Як пан доктор такі чемні, то попросіть чарку коньяку.

У сільського цирульника

- Кілько візьмете за вирвання зуба?
- Два золоті за годину.

На екзамені

- Чому при недужому лікарі говорять латиною?
- Бо хочуть його при звичаїти до мертвотної мови.

Не пізнає

- Пане докторе, то вже-сти так докладно оглянули мою жінку, що може за одним махом заглянете до стайні. Чогось корова постоїть не їсть...
- Чоловіче, я не ветеринар!
- Ой-ой, десь ви такі!.. Гадаєте, що корова пізнає?!

За приписом

- Помагає вам лікарство, що я виписав?
- Не помагає.
- А ви заживали його за приписом?
- Так, я дотримувався того, що написано на пляшечці: "Тримати щільно закоркованою!"

Так виглядає

- Ви, пане, жонаті?
- Ні, я тільки так виглядаю, бо мене болить шлунок.

У шпиталі

Лікар: Чи хворий уже зажив порошки на сон?

- Ще ні.
- Чому?
- Бо спить.
- Пусте, збудіть його, хай заживе.

АНЕКДОТИ ПРО ПИЯКІВ

Зі статистики

За останньою статистикою, щотретій американець має авто, а щодругий європейський має потяг... до горілки.

Різниця

— Яка різниця між шефом і його помічником?

— Ну, яка?

— Коли помічник хворий, то шеф каже, що він п'яний, а коли шеф п'яний, то помічник каже, що він хворий.

Знав його

— Чи ви чули, що Гаврило більше не п'є?

— Що ви кажете? А коли помер?

Катастрофа

Одного панка занесли до селянської хати після того, як він попав у катастрофу. Господиня подала йому молоко з горілкою. Випив панок ліки одним духом і шепче:

— Даю три тисячі доларів за ту корову!

Сама знайшла

— Гальо, комісаріат. Прошу вже не шукати мого чоловіка. Я сама його знайшла випадково в лазничці, куди його закрила тамтої суботи, як прийшов п'яний.

Виправиться

— Як то, ви щойно на вулиці просили милостині, а вже сидите в корчмі?

— Вибачте, добродію, я за хвилину вийду знов на вулицю.

Несправедливість

Вулицею іде двох підпитих панків. Один поглянув на небо і каже:

— Нема справедливості.— Великий Віз, Малий Віз, а чоловік мусить пішки вертатися додому.

Генеральна проба

Один хоче закластися з товаришем, що вип'є за одним махом двадцять чарок. Але, вагаючись, виходить з ресторану і по якійсь часі знову появляється.

— Добре,— каже,— закладаюся.

— А де ти був?

— Я ходив до кнайпи навпроти спробувати, чи вип'ю ті всі чарки одним махом.

Зміркував

— Уявіть собі, вчора вночі з мого шиночку вкинули за двері до безтями залитого п'яничку. Коли я добре приглянувся, то це був я.

Над ранком

- Пане... той, — каже пияк до перехо-
го, — чи не знаєте, де моя хата?
— А звідки я можу знати?
— Ага... ви також... тсс... п'яні.

У Маланчин вечір

- Загазований панок сідає в фіакр.
— Куди, прошу пана? — питає візник.
— Їдьте.
— Але куди?
— Н-не ваша справа ку-куди! Вйо і кінець!

Не він винен

- Так, дорогий друже, мушу тобі сказати,
що алкоголь і тільки алкоголь винен у твоєму
нещастю.
— Дуже тобі дякую, ти перший, що каже
мені, що я не сам винен у своїм нещасті.

Сила привички

- Бійся бога, чоловіче, як можна так багато
пити?
— Бачиш, дорога, це привичка, бо
вигодуваний з фляшки.

Тяжкий день

- По весіллі пан X перед поверненням додому
зайшов до перукарні. Ледве сів, відразу почав
куняти.
— Але ж, пане, маю вас голити, то
мусите піднести голову догори.

- Добре, не голить, лиш підстрижіть мене.
І заснув.

Хіба?

- Ви кажете, що належите до протиалко-
гольного товариства, а вчора я вас бачив у
коршмі при чарці.
— Виключене! Хіба що я зайшов туди
по-п'яному.

Перший крок

- Ти що, справді постановив перестати
пити?
— Так, я купив уже собі навіть ніжик без
коркотяга.

Багато руху

- Пане Буякевич, я заборонив вам пити
пиво, а ви знову заточуєтеся...
— Так, пане докторе, але ви приписали
мені теж багато руху.

Точна адреса

- Елегантний пан заїздить автом під нічний
бар і каже до шофера:
— Степане, приїдете тут по мене о 5 годині.
Я буду лежати під третім столиком направо.

Хто винен?

- Коли я був малим, мої родичі ніколи
мені не давали горівки, бо від того чоловік
потім дурніє.
— А хто вам давав горівку?

Опівночі

- Що ви тут робите?
- Шукаю мешкання.
- Чому ж то ви не дали оголошення в якийсь часопис?
- Не допоможе, я шукаю власне мешкання.

Навіщо?

- Жінка: Стид і ганьба так пізно вертатися додому! Чоловіче, чоловіче, ти на ногах не можеш триматися!
- Чоловік: А навіщо мені триматися на ногах я і так зараз лягаю спати...

Поденерований

- Вже півгодини шукаю коркотяг, щоб отворити пляшку, і ніде не можу знайти.
- Бійся Бога! Хто чував пити коньяк уже о 8 годині рано?
- Та бо бачиш, що коньяк успокоює мені нерви, коли я поденерований.
- А що ж тебе так поденерувало?
- Те, що не можу знайти коркотяг.

Пригода

- П'яному впала шапка з голови, а він дивиться на неї і каже сам до себе: "Не дурний я тебе підоймати, бо як підойму, сам впаду, а ти мене не піднімеш. Сиди до дитька в болоті!"

Тверда лепета

- Пиячина, побачивши авто, бурмоче:
— От біда має лепету! Влиють йому кільканадцять літрів, і він жене відтак 100 км, а чоловік то вже з одного літра не може зробити кроку.

Між своїми

- Два пияки зустрічаються вранці.
— Ти вже щось їв на сніданок?
- Ні, ані краплиночки.

Прислів'я

- Збанок так довго носить воду, поки не почнуть носити в ньому пиво.

Дивне диво

- Трохи підхмелений, додому приходять панок і лягає спати з шапкою на голові. Поки заснув, помацався за голову:
— Ов, дивне диво, ще вчора я був зовсім ясный.

З власної волі

- Жінка: Бійся Бога, чоловіче! Чи ти мусиш опівночі сидіти в кнайпі до другої години?
- Мушу? Але ж звідки! Я це роблю з власної волі.

Нема що читати

До ресторану заходить трохи підпитий панок, сідає, витягає з кишені газету, кладе її як серветку на коліна, потім бере серветку зі стола і починає читати. Добре вдивляється, вкінці шбурляє її на підлогу:

— Злодій! Двадцять грошів беруть, а нема що читати!

Добряк

— Зрозумійте, що алкоголь є найбільшим вашим ворогом.

— Що ж, пане лікарю... я йому прощаю.

Знаються

Іде кум, відомий у селі пияк, і зустрічає другого. Той питає:

— Де йдете, куме?

— Та до Йоська по сіль.

— А фляшку взялись-те?

Не вір п'яному

— Ти вчора знов прийшов п'яний!

— Я? П'яний? Неправда!

— Та ж ти сам вчора признався!

— Ото, віриш, що чоловік скаже по-п'яному!

Міркування пияка

— Випити ще? Голова каже "ні", а горло "так". Але що голова мудріша, повинна уступити.

— Кельнер, ще одна чиста!

Не може

Один священик побачив свого парохіянина п'яного, як ніч. Скористався з цього і виголосив тут же відповідну промову. П'яного промова помітно зворушила.

— А що маєш там в кишені? — питає піп.

— Та горівку.

— Для кого?

— Для батька і для мене.

— Покажи отже, мій любий, сильну волю і видий випивку до каналу.

— Не можу, панотче, бо моя половина є якраз на споді.

По забаві

— І що ти сказав вчора жінці, як вернувся в 6-й рано?

— Я нічого не говорив, тільки вона.

Логіка гостя

До ресторану входить підпилий гість. Сідає за столиком і кричить:

— Кельнер! Вечеря!

Кельнер подає список страв.

Гість читає хвилинку, далі кидає папір на підлогу і кричить:

— Що, до біса! Я прийшов сюди читати чи їсти?

На п'яній вулиці

Перехожого зачіпає підпитий панок:

— Пе-перепрошую, котра тепер година?

— П'ята.

— Чи п'ята ще нині, чи п'ята вже завтра?

І так зле, і так недобре

— Не знаю, що маю робити з моїм чоловіком. Коли йому недобре, тоді йде пити. А як нап'ється, тоді йому недобре...

Де поступ?

— Хочете пива? — каже лікар до пацієнта. — Виключено. Я ж вам ще місяць тому заборонив вживати алкоголь.

— Ну, так, але я вважав, що може за той час медицина зробила якийсь поступ.

Якби...

— Якби ми мали ті гроші, що ми проплатили!

— О так, тоді могли б ще довго пити!!!

Порахував

— Чи ви читали про те, що кожна чарка горілки вкорочує життя на чотири години?

— Не тільки читав, а навіть обчислював докладно, що мене вже три роки нема на світі.

Дивна

— Чоловіче, бійся Бога, а ти знов з коршми п'яний ідеш!

— Яка же ти, жінко, дивна, чи ж ти хочеш, щоб я до коршми п'яний ішов?

АНЕКДОТИ ПРО СУДДІВ І ПІДСУДНИХ

Недозволена гра

Трьох гравців потягнули на суд за недозволену гру в карти. Двох із них присягнуло, що вони невинні. Суддя каже присягнути третьому, але той відмовляється.

— А то чому? — питає суддя.

— Пощо я буду присягати, коли ті два невинні? Чи пан суддя гадає, що я міг грати сам із собою?

Помилився

— То ви вкрали годинника з кишені?

— Через помилку, високий суде!

— Та як!

— Я шукав за грішми, а найшов годинника.

До скорого побачення

— Но, думаю, що більше вас тут не побачу, — каже начальник тюрми до звільненого.

— А хіба пан начальник уже йдуть на пенсію?

Годі пережити

— Я цього не переживу,— сказав одиноким злочинець, засуджений на кару смерті.

Про славного Мачугу

Відомий своїми злочинами Мачуга пробував не раз тікати з тюрми. Одного разу, коли він уже вибивав останню цеглу з муру, підійшов стражник.

— Ти, мой, що тут робиш?

— Бачите, ви не повірите, але воно справді так є,— сказав, не заїкаючись, Мачуга.— Я хотів лише шкарпетки надворі витріпати!

Яка точність

— Коли ви народились?

— Не знаю точно, високий судде, але це мусило бути кільканадцять літ тому, як ще жила моя небіжка мама.

Не було ради

Суддя: Як бачу, ви вже до розправки помирились. Видно, він вас не дуже сильно набив по пиці.

— Ой ні, пане сендзьо, таки mocno бив!

— Ну, то чого ж ви помирились?

— Та бо він казав, що як не помирюся, то ще гірше дістану.

Поліцейські порядки

— За що тебе нині арештували?

— Бо я дав хабаря агентіві поліції.

— І так скоро пустили?

— Бо я дав хабаря комісарові поліції.

Є логіка

Суддя: Свідки зізнали, що ви були в п'янім стані, як вдарили сусіда в голову повною тільбою пива.

Підсудний: Авжеж, пане суддя, бо коли б я був тверезий, то наперед випив би пиво.

Вагома причина

Суддя (до свідка, що прибув аж наступного дня): Чому ви вчора не зголосилися?

— Бо вчора була жінка, а ми маємо спільні чоботи.

По-сусідськи

— Що за причина була, що ви так побили свого сусіда?

— Жодної причини не було, пане суддя, ми тільки по-сусідськи собі побалакали...

На всяк випадок

Увільнений злодій до свого адвоката:

— Дякую вам за все, пане меценасе, я вже вас незабаром відвідаю.

— Добре, але тільки вдень!

Психолог

Суддя до обвинуваченої:

— Ви заміжня?

Обвинувачена зітхає.
Суддя звертається до секретаря:
— Пишіть: "незаміжня".
До обвинуваченого: — А ви?
Обвинувачений зітхає.
Суддя до секретаря:
— Пишіть: "жонатий".

Вихід

— Ваше звання.
— Газетний репортер.
— Прошу вас, забудьте на хвилину про це і скажіть нам ширю правду.

Літо на що інше

Адвокат: Як це ви посварилися ще навесні, а побилися аж взимі?
Селянин: Бо то, пане маціяше, шкода літа. Взимі все є більше часу, то й посидіти в арешті можна...

Запис для дурних

Один адвокат зробив перед смертю такий заповіт: "Записую ціле майно для дурних, бо я від дурних його здобув".

На чесній дорозі

— Ви взяли у магазині пляшку вина вартістю 5 злотих, а потому вас застали, як ви там же виламували касу...
— Прошу пана судді, я хотів там покласти тих п'ять злотих.

Добрий господар

Господар (стоїть коло хліва і дивиться на поросят): Добре! Цілком добре, бігме! Двоє поросят — се податок, троє поросят — це довг в касі. І ще мені позостає троє! Ну, то вже за ті поросята зачну процес в суді з сусідом!

В адвоката

— За коротке запитання я хіба не повинна платити?
— Ні, лише за відповідь.

"Вобраза онору"

— Ви Семен Притула?
— Я, прошу ласки вашого онору, пане сендзьо.
— Вас позиває Гриць Підгайний, що ви його побили. Розкажіть, як це було.
— Я скажу, чому ні, побив-не-побив, але дав йому п'ястуком межі очи, навіть не з цілої сили, злегка.
— Аж синяки в нього zostалися на лиці...
— Та це не від мене, то його жінка, вибачте за слово, ще раніше побила!
— Ну, все одно... А за що ви його вдарили?
— Ви б самі, пане сендзьо, не втерпіли, якби хтось ваш онір так вобразив. Сказав мені "свиня" — я нічо, сказав мені "хрунь" — я нічо; це ж не є вобраза; сказав "лайдак", то я йому кажу, як лайдак, то свій та сміюся з його слів. Люди бачили, що я навіть за ці слова не взлостився, але коли назвав мене "кардиналом", то я вже такої вобрази онору не міг стерпіти...

Впевненість

Суддя: Отже, ви кажете, що ви в темноті дістали від обжалуваного поза вуха. Чи ви рішуче можете сказати, що то він вас вдарив?

— Чи він мене вдарив, того певно сказати не можу, але що то я дістав поза вуха, то се знаю цілком певно.

Докопався до правди

Одного разу йшов вулицею маляр і ніс відро з фарбою та кричав "Набік! Набік!".

Люди вступалися, бо нікому не хотілось обмазатись фарбою. Але один гордий панок не хотів зійти з дороги, та, переходячи, штовхнув навіть робітника ліктем — фарба вилилась і оббризкала панка.

Подав панок на робітника в суд і домагається відшкодування.

Суддя питає робітника:

— Чому ви знищили убрання цього панка?

Робітник мовчить.

— Мусите йому нове відкупити! — каже суддя, а робітник ані слова на те.

— Приймаєте присуд? — питає далі суддя.

Робітник ані мур-мур.

— Може, він глухонімий? — питає суддя.

— Та де там, — кричить панок. — Він тільки так удає, що він німий, та ж я чув на власні вуха, як він, ідучи вулицею, верещав на все горло "Набік! Набік!".

— А, значить ви чули, то чому не уступили дороги?

І звільнив робітника від кари, а гордий панок пішов з нічим додому.

З донесень сільського поліціанта

"Під час патрулювання на селі мені на голову впав кавалок дерева, яке по звуку пізнав я, що було букове".

Поліцейський і потопаючий

Поліцейський: Не пий сирої води, дурню! Хіба не читав санітарного урядового розпорядження?!

Несповна розуму

— Що? І ви хочете виправдати крадіж тим, що говорите, що ви несповна розуму? На якій підставі?

— Бо інакше то бим був не дав зловитися!

Передбачливий

— Пане комісарє, прошу заарештувати мого касієра.

— Обікрав вас?

— Ще ні, але тоді буде пізно.

Захист

Суддя: Обжалуваний, маєте що сказати на свою оборону?

— Так, пане суддя, я був вже 12 разів караний, і се нічого не помогло.

Не за тим прийшли

В канцелярію входить двох панків.

— Чи є пан меценас?

— Ні, нема, зараз прийде, прошу трохи посидіти.

— Ні, ми власне прийшли, аби не сидіти.

Тільки по-п'яному

Суддя: Підсудний каже, що він тільки по-п'яному назвав вас злодієм, драбом і макабундою. Чи ви настоюєте на оскарженні?

— А так, прошу пана судді, по-п'яному все чоловік правду говорить.

Порадник

У Львові на ринку продають рибу. Купець голосно викрикує ціну, жінки тиснуться до бочок, а тут суне якийсь підросток і непомітно тащить рибу з води і ховає за кафтан.

Побачив це веселий добродій і радить:

— Слухай, хлопче, якщо підеш вдруте красти рибу, то або бери кафтан довший, або рибу коротшу.

Нащо оборонця?

Суддя до обвинуваченого: Чи ви хочете мати адвоката?

Обвинувачений: Ні, дякую, оборонця мені не треба, але зате був би я дуже вдячний, якби високий суд виділив мені з двох добрих свідків.

Між кишеньковими злодіями

— Ти був на виставці? Варга що?

— Дай спокій! Шкода ходи... Саме бездушне полотно.

Остання просьба

— Отже, ти зів'язаний на довічну в'язницю. Чи маєш яку просьбу?

— Так є, пане суддя, буду просити, щоби мені тих вісім днів слідчого арешту записали до моєї кари.

Якби не прийшов...

Суддя: Возний, приведіть свідка Мазницю.

Возний: Нема його, не прийшов.

Суддя: То покличте його ще раз, а як не прийде, замкніть до арешту.

Непорозуміння

Жандарм (до злодія): А чи годинник йшов, як ти його вкрав?

Злодій: Та де йшов, я його мусив нести.

"Добрі люди"

— Чи є злодії в селі?

— Нема, паночку, але коби було що брати, то добрі люди і самі вкрадуть.

Викрутився

Під час великого вітру рвав злодій ріпу на полі і господар його зловив.

— Що ти ту робиш?

— Нічо, я тільки тримаюся ріпи, щоби мене вітер де не поніс.

Без причини

Суддя до оскарженого: Яка була причина, що ви назвали вашу сусідку мавпою?

Оскаржений: Причина? Нащо панові судді причина, прошу подивитися на неї, то зразу побачите, чи я не маю рації.

Різниця

— Різниця між легкодухом і хабарником в та, що перший приймає все за чисту монету, а другий чисту монету... за все.

Виграв?

— Ну як з вашим процесом?

— Дуже добре.

— Та як, коли я чув, що вам втібили ще й 14 діб гарешту?!

— То пусте! Але-м таки на своїм поставив, бо з того города ні я не буду мати пожитку, ані мій ворог!

Невеликий пан

— Коли ж ви вкрали той кожух? Вдень?

— Ого-го! Я ще не такий великий пан, щоби-м міг в білий день красти...

Дурня шукати не треба

Суддя: На кілька ти був засуджений останній раз?

Підсудний: На дві доби.

Суддя: А то який дурак так тебе судив?

Підсудний: Та таки ви, пане суддя.

Знаменита поліція

у місті Н. так знаменито зорганізована поліція, що знає про кожну крадіж і вламання цілих 24. години наперед.

Чия морока

Суддя: Кілько разів ви вдарили оскарженого скалем по голові?

Оскаржений: Або я знаю... То його річ була дакувати, а не моя!

З вини батька

— Ти за що сидиш в тюрмі?

З вини батька: казав мені женитися з мудрою і гарною.

— Ну і що?

— І я мусив женитися з двома жінками.

У тюрмі

— В'язень число 13, прийшла до вас жінка на побачення.

— А котра, пане інспекторе?

— Як котра? Та ж кажу, ваша жінка!

— Так, але я сиджу за багатожонство.

Що кому

— Життя є повне непорозумінь і конфліктів.

— Богу дякувати!

— Чому так кажете?

— Бо я є адвокатом.

Порадив собі

Столяр Марко Гиблівка був два роки без праці. Мав жінку і трое дітей. Раз, коли жінка була хвора, а діти плакали з голоду, столяр Марко зарізав у заулку перехожого і зрабував 11 злотих. Суд засудив Гиблівку на досмертну тюрму. В тюрмі столяр дістав працю. Робить крісла, шафи, полиці і т. п. Марко Гиблівка вже не є безробітним.

Мораль: не треба лише зневірюватися — кожний безробітний, як того хоче, то знайде роботу.

Швидкісне розлучення

— Ти швидко дістав розвід?

— Так. Суддя був першим чоловіком моєї жінки.

Можна й почекати

Одного розбійника засудили на кару смерті. Питають його, яке має останнє бажання.

— Хочу купити розквітлого бозу.

— Але ж тепер нема бозу, аж навесні буде...

— Но, то я зачекаю, мені не спішиться.

Не журіться

— Отже, ви поламали свою парасолу на голові того пана...

— Не журіться, пане суддя, я собі куплю нову парасолу.

Помста

Злодій у студентському помешканні:

— Все те, що тут бачу, не варте навіть, щоб його вкрасти. Але знаю, що зроблю: поставлю цьому драбузі будильник на третю годину ранку.

Має рацію

— Коли так боїшся злодіїв, то чому не купиш собі револьвер?

— Щоби ще й револьвер украли?!

Затримка

Антін Свистунець стоїть перед судом, обвинувачений у крадіжці штанів. По прекрасній промові адвоката суд звільняє Свистунця. Але той мнеться, не хоче йти.

— Ви вільні, йдіть уже, — каже адвокат.

Але Антін все сидить і не встає. Врешті шепоче до адвоката:

— Може, позовник скорше вийде, бо я є в тих штанах і боюся, що він впізнає.

Хто з чого жие

— З чого жие той цілий Криняк?

— З браку доказів.

На допиті

— Ви пізнаєте цей годинник на столі? — питає суддя обвинуваченого.

— Ні, я його ніколи не бачив.

— Возний, заведіть його знов до арешту!

На другий день зачинається переслухання цього самого питання.

— Отже знаєте цей годинник?

— Так!

— Ну, отже знаєте. То виглядає цілком інакше, як вчорашні ваші відповіді. А тепер скажіть, звідки ви знаєте цей годинник?

— Та ж ви самі, пане суддя, мені його вчора показували!

Прошу дуже!

— Дуже жалую, світлий суде, що я взяв ті гроші. Але то так, чим більше чоловік має тим більше хоче.

— Добре. То я даю вам вісім місяців. Скільки ще хочете?

Однаково невинні

— Пане суддя, присягаю вам, що я так само невинний, як ви.

— Добре, то маєте два місяці арешту.

Сім'я — передусім

Суддя: Суд засуджує вас на 3 роки в'язниці. Чи маєте якое бажання?

— Так. Прошу ласкаво повідомити мою жінку, що я прийду на обід 2 вересня року.

Кращого не було

— Ви, Гриць Вербовий, обвинувачуєтесь в тому, що кинули в сусіда глиняним горщиком.

— Га, прошу ласкавого суду, я чоловік, дорожчого начиння не маю.

Як підказує здоровий розум

— Як, пане меценасе, я маю вдавати на суді, що я ідіот? — питає чоловік адвоката.

— Так! Ви мусите вдавати, що ви ідіот. Так підказує здоровий розум!

Кінець пошукам

— Пане комісарє, я вчора доніс, що моя дружина пропала. Сьогодні хочу просити, щоб поліція перестала розшуки...

— Що? Вернула вже додому?

— Ні! Я роздумав шукати.

Перше питання

Відомий вломник Іван Витрих, заарештований, може, сотий раз, запитав, входячи до в'язничної канцелярії:

— Чи є для мене пошта?

Пізно

Поліціант відповідає по телефону:

— Що? Той злотий годинник, що вам вчора пропав, уже знайшовся? Це вже пізно. Ми зловили злодія.

Пояснив

— Що то є адвокат?

— Це людина, яка рятує твоє майно від ворогів і забирає його собі.

Ніяк не міг інакше

Суддя: Ви обвинувачені не лише за крадіжку авта, але ще й за швидку їзду.

Злодій: Ах, пане суддя, як же я міг їхати поволі вкраденим автом?

Право і суд

— Чому обвинувачений робив неправду гроші?

— Тому, прошу високого суду, що замало є правдивих.

Не було чим

Суддя: Коли ви бачили, що два п'яних кидають один на одного кріслами, чому ви не втрутилися?

Свідок: Пане суддя, не було там третього крісла.

Невинний

Суддя: І ви кажете, що ви невинні, коли шість свідків бачило, як ви крали?

Підсудний: Пане суддя, я міг би привести шість тисяч свідків, які не бачили, як я крали.

Вдячність

У трамваї... Всі місця зайняті. У кутку сидить не раз ув'язнений волоцюга. Нарешті зривається і ввічливо уступає місце старшому панові.

— Прощу, пане раднику. Ви, певне, теж не раз допомогли мені сісти...

Знає

— Чому знімаєш капелюх перед тим банком? Він тебе знає?

— Мене ні, тільки капелюх...

Конкуренція

— Що ж вас, чоловіче, завело за грати?

— Конкуренція.

— Яка?

— Я робив ті самі банкноти, що й уряд.

Аж тоді зачали

Заскаржила жінка свого чоловіка до суду за побиття. Суд питає обвинуваченого:

— Як то було з тим побиттям?

— То було так, — починає чоловік і витирає

русточкою чоло. — Тільки я увійшов у хату, а

жінка мене мітлою по голові. Тоді я її палицею

по чолі. Вона мене горшком у вухо, а я її ще

раз палицею по крижах. Тоді вона мене

баняком, а я її палицею...

— А що потім?

— Потім то ми зачали битися.

Заохочення до освіти

— Вашу просьбу відкинули і мусите піти

на шибеницю. Яке ваше останнє бажання.

— Хочу навчитися читати і писати.

Проти волі

- Отже, ви вкрали годинник і чому?
- Світлий суде, я вкрав його проти своєї волі, присягаю...
- То проти своєї волі відсидите місяць.

Як батько

Адвокат: Я вас боронив, як свого сина.
Злодій: А хто з нас більший злодій, я чи ваш син?

Поміч урядові

Суддя: Чому ти вкрав дроти з телеграфних стовпів?

Злодій: То так, прошу світлого суду, я не вкрав, я прочитав у газеті, що тепер телеграфують без дротів, то я, аби допомогти урядові, здійняв той непотрібний дріт.

Отже що

- Обвинувачений обізвав мене малпою, свинею, ослом, ідіотом...
- Може, був п'яний.
- Ні, говорив зовсім до речі.

Винен

- Як називаєтеся?
- Іван Грегусь.
- Ваша професія?
- Та який я там професор, я простий робітник.
- Маєте за собою які провини?
- Та ніби жінку і дев'ятеро дітей.

Біда та й годі

- Зивуватий суддя до першого з трьох свідків:
— Як називаєтеся?
На те другий свідок:
— Гаврило Павлишин.
Суддя до Гаврила:
— Не вас питаю.
Тоді третій свідок: — А чи я щось казав?

Підтвердження

Сварка. Хтось когось образив. Ображений до третьої особи, що була свідком:
— Пане, ви є свідком, що цей добродій образив мене. Сказав, що я худоба.
— Так, я це можу підтвердити, — сказав свідок.

Ніби так

Селянин програв процес і докоряє адвокату, що зле його боронив.
— Я маю досить розуму, — каже адвокат, — а скінчив два університети.
— Е, говоріть своє, я маю теля, що ссало дві корови, а виріс з нього звичайний віл.

Нащо адвокат?

Суддя: Маєте адвоката?
Обвинувачений: Ні, я рішився говорити правду.

Знав, де йти

- Отже ви чуєтеся ображені?
- Дуже. Хочу його подати в суд.

- А що сказав ваш противник?
- Сказав мені, щоби я йшов до чорта.
- Ну, а ви що на те?
- Я відразу пішов до вас, пане меценасе.

Причина

- Ви мусили того ж дня занести полярну до поліції,— сказав суддя до оскарженого.
- Я приходив, але в поліції нікого не було.
- А на другий день?
- На другий день в полярну нічо' не було.

Мусив

- Бачите, і через дурних кілька злотих посидите тепер рік у в'язниці!
- Я мусив їх вкрати, прошу світлого суду.
- Як то мусив? Хвороба така до злодійства?
- Ні, тільки в касі не було більше, як 10 злотих.

Небагато зосталось

Перед судом стає хабарник. Суддя питає, що це його шкільний товариш.

- А, доброго здоров'я,— каже суддя,— що чувати коло тебе? А що поробляють твої товариші — Василь, Степан, Яків, Іван?
- Ого, вже всі сидять, крім нас обох,— відповідає підсудний.

Докази

- Суддя до головного свідка:
- Чому ви їх не помирили, як зачави того, щоб сварилися, а допустили їх до побилися?

Свідок: Я старався помирити їх, не слухали. Я казав їм: Адвокат стягне з кожного сорочку, а поліціант шапку. Уважайте, як поб'єтеся, то потім суд з вас шкіру здере, але ті слова не помогли.

“Я сі так кручу”

Суддя питає оскарженого:

□ Чим свідок займається?

Чим? Ну, я сі так кручу...

— Що то за “кручу”? Мені йде про те, з чого свідок живе, утримує родину...

— Но, я кажу, що я сі так кручу і так живу...

— Що за говорення! Уявіть собі, що я коло вас кручуся...

— О, то є ріжниця в тім... Най так пан суддя дозволить, щоби я сі крутив коло пана судді, то і я зароблю, і ви певно не втратите!

Занадто

Прокурор: Як бачимо, влом dokonano спритно і обережно...

Обвинувачений: Але ж, пане прокуроре, не перехвалюйте мене.

Пом'якшуючі обставини

Адвокат боронить:

— Це правда, що обвинувачений вкрав акції. Але ж, високий суде, візьміть до уваги, що другого дня ті акції дуже впали, і мій клієнт поніс велику втрату.

Зміна

— Пане раднику, чи цей адвокат, що був вашим субльокатором, ще далі веде ваш процес?

— Так, але тепер я в нього субльокатор.

Циган в суді

Украє циган шинкареві коня. Той його приловив, але циган клявся, що не вкрав, а кінь вже хто знає де. Кличе шинкар цигана до суду.

— Не піду,— каже циган,— бо я голий і босий.

Дав шинкар циганові плащ, дав черевиків на ноги і пішли до суду.

— Так і так,— каже шинкар,— украв мені циган коня. Маю свідків.

— Правда,— кажуть свідки.

— Ні, неправда,— каже циган,— вони брешуть. Що їх запитують, то вони скажуть, що то їх. Вони скажуть, що навіть цей плащ, що на мені, не мій.

— Таки не його,— закричали свідки шинкарем.

— І ці черевиків не мої?

— Таки не твої,— закричав шинкар свідками.

— Бачите, панове,— каже циган до суддів,— які вони!

Суд відпустив цигана, а шинкаря наказав арештувати за впровадження влади у блуд.

* Квартиронаймач

Погане товариство

— Підсудний дуже зіпсутий. Певно, був весь час у злім товаристві.

— Світлий суде! Від 18 років життя я тільки з судьями маю до діла.

Мусив

— Скажіть мені бодай,— каже суддя до підсудного,— як ви могли ошукувати і натягати тих чесних, порядних людей?

— Я мусив, пане суддя, бо з нечесними не міг ніяк собі дати ради.

Не страшно?

Суддя до оскарженого:

— За що ви розбили голову сусідові?

— Він назвав мене дурнем.

— Але ж то не так страшно.

— Для вас, пане суддя, ні, а для мене так.

Неправда

Суддя: Отже ви кажете, що вдарили сусіда легенько, а він твердить, що тяжко.

Обвинувачений: Але ж як він може знати, чи легко чи тяжко, коли я його лише раз ударив, і він стратив пам'ять.

Причина

— Чому ви сиділи три роки у в'язниці?

— Бо скорше не хотіли випустити.

Погана хвороба

- Зле виглядаєте, пане касієр.
- Нічого дивного, нині я перший раз вийшов на вулицю після шістьох місяців.
- Ой, а що вам бракувало?
- Двадцять тисяч в касі.

Знайшов

- А, старий друже, за що тебе посадили?
- За дурницю. Я знайшов портфель.
- І за те садять?
- Так, бо я знайшов його перед тим, як той пан згубив.

Не все є так зле

Злодій до сина: Ніколи не суди когось по його зовнішньому вигляді, бо часом з нужденного вбрання можна витягнути порядну тисячку.

Статистика

Один молодий юрист старанно переглядав усе "матримоніальне" в усіх газетах і робив собі якісь записи.

- Слухайте, — питають його, — по чорта ви це робите? Хочете женитися?
- Ні, це мої студії статистики. Хочу вирахувати, чи більше мужчин жениться, чи більше жінок виходить заміж.

В тюрмі

- Ви за що сидите?
- Я ограбував банкіра Бровна.

— А ви?

— Я... я... є той банкір Бровн.

Завбачливий

У суді присяжних йде політичний процес за саботаж, що стався два роки тому. Підсудний не визнає себе винним, кажучи, що в цей час він був у цілком іншій місці.

— Якщо так, — допитує суддя, — скажіть мені, де ви були 15 грудня 1932 року о 21 годині 17 хвилин?

- Вдома.
- А що підсудний тоді робив?
- Одним оком дивився на календар, а другим на годинник.

Гроші або життя

- Гроші або життя!
- На жаль, не маю ані гроша, але можу вам дати кілька адресів моїх багатих знайомих.

У комісаріаті

Опівночі вбігає до комісаріату якийсь панок.

- Пане комісар, моя жінка ще раненько вийшла з хати і дотепер не вернулась. Може, щось сталось...
- Як ваша жінка виглядала?
- Чи я знаю? Звичайно...
- Вага?
- Не маю поняття.
- Колір очей?
- Такий якийсь... Сам не знаю.
- Як одягалась?

— Не знаю... ну в якусь сукню і капелюх.
Але знаю, що мала із собою пса.

— Якого пса?

— Фокстер'єра, 30 сантиметрів від землі,
важить вісім і півфунта, праве вухо чорне, на
голові пляма, хвіст обтятий, на задній правій
нозі шрам, металевий нашійник з номером
19794.

Перехвалився

Поліцай до злодія: Ми вже п'ятий раз тебе
зловили.

— Овва! А кілька разів ви мене не зловили!

Такий самий

Підсудний: Але ж, пане суддя, чи ви не
заприсітили, що мій противник — чистий ідіот?

Суддя: Цей факт не змінює суті. Ви
забуваєте, що ідіоти є такими самими людьми,
як ми з вами.

Донесення

Поліціант арештував селянина за знущання
над твариною і написав до влади таке доне-
сення: "Гаврило Щупанський так дуже бив
свиню, що підписаний не міг того витримати".

Із поваги

Гангстера засудили до смерті на електричній
стілці. Перед смертю питають його, чи має
яке бажання.

— Так, хочу, щоб мені пан прокурор подякує
перед смертю руку.

Сьомий кіл у плоті

— То ви твердите, що оскаржений — це
ваша далека рідня? Та ж він ваш рідний брат!

— Але далекий. Я найстарший, а він сьомий.

Загально

Суддя: Обвинувачений назвав вас ослom?

— Ні, він сказав досить загально — худоба.

Справа знайдеться

— Що ви тут, чоловіче, робите?

— Я? Я за свідка.

— В якій справі?

— Но, справа знайдеться.

Можна!

Один службовець став за образу перед судом
і був засуджений. По вироку питає він судді:

— Пане суддя, я хотів спитати, чи мені не
вільно ніколи сказати до свого пана "ти, осел!"?

— Ніколи!

— А до осла вільно мені сказати "прошу
пана"?

— Цього вам ніхто не забороняє!

— Як так, то до побачення, прошу пана!

Упізнаний злодій

Одному редакторові вкрали капелюх. У своїй
газеті він дав таке оголошення: "Особу, що
вкрала капелюх, я впізнав. Якщо до завтра не
поверне украденої речі, віддам її в руки
поліції".

Наступного дня прийшла відповідь: "Пізнаний злодій жаліє за свій вчинок і просить окраденого, щоб зголосився до нього по капелюх".

Добрий адвокат

— Ну, як вийшла в тебе справа з тим чоловіком, що його пес тебе покусав?

— Ге, брате, він мав такого адвоката, який доказав, що не пес мене, а я пса покусав.

Гостювання

— Що ви кажете? То Гриць сидів в криміналі?

— Так.

— А мені казав, що перебував у рідних.

— Так, його тесть і швагер також там сиділи.

Ой ті жінки!

— Ви три рази однієї ночі вломилися до магазину. Що ви вкрали?

— Тільки одну сукню для моєї жінки, пане суддя, але я мусив її два рази відносити.

Не гаяв часу

— Чи оскаржений був коли караний?

— Ще двадцять років тому.

— А відтоді?

— Ні разу!

— А що оскаржений робив цілий той час?

— Сидів в криміналі.

Кодекс

Хтось, переглядаючи карний кодекс, зітхнув: — І як тут жити? Кілька тисяч параграфів проти одної людини.

Добра пам'ять

— Ви побили громадського писаря і вкрали в нього годинник!

— Побити то побив, але годинник я взяв на пам'ятку.

За небіжки Австрії

Цісар Франц-Йосиф оглядав якомсь в'язницю. І кожен в'язень запевняв цісаря, що він не винен, один тільки признався до вини і сказав, що заслужив кари.

Тоді цісар звертається до начальника тюрми: — Як ви дозволяєте, щоб такий злочинець сидів між невинними людьми?! — і наказав випустити його на волю.

Тільки факти

— Пане, ви обвинувачені, що поламали ровер, який позичили у Шварца.

— Пане сендзьо! Перш усього стверджую, що я жадного ровера не позичав. Друге: коли я позичив, ровер уже був поломаний, а третє, коли я віддав Шварцові ровер назад, то він був цілий... і ті три факти можу ствердити присягою.

Велосипед

Захист

Іде суд. Підсудний з жалем визнає себе винним, але адвокат не попускає свого:

— Прошу суду, він бреше. Хто би, зрештою, вірив такому бандитові!

Дивно

Подорожній оглядає цвинтар і читає на одному пам'ятникові: "Тут похований адвокат Писаревич, чесна людина".

— Дивно! В одній могилі поховали двох людей.

Розмова в суді

— Як називається?
— Степан Заяць.
— Довуд маце? (Паспорт маєте).
— Та не Довуд Мацей, а Степан Заяць, син Миколи.

Ніколи не пізно

— Ви вже були карані одинадцять разів.
Чи ви думаєте виправитись?
— Запізно, пане суддя!
— Ніколи не є пізно.
— Но... то я ще маю час.

Приятельська послуга

В одному товаристві посварилося двох панів. Один з них звертається до свого приятеля:

— Ви чули, що він назвав мене дураком?
Чи будете моїм свідком у суді?

— Дуже радо, пане добродію, навіть при-
сягну, що ви дурак.

Кожному своє

— Коли хочете, щоби я вас вирятував,—
каже адвокат до оскарженого,— то мусите мені
сказати правду, а брехати буду я за вас.

Винахід

Знаний адвокат обороняв клієнта від дуже
тяжкого закиду.

Клієнт допитує:

— Пане меценасе, не знаю, як вам дякувати!

На те адвокат:

— Мій пане, відколи фінансисти винайшли
гроші, такі питання зовсім зайві.

Пан та Тван

Посварився Іван з паном і сказав панові:
поцілуй мене в! Заскаржив Іван пана до
суду. Переслухав суд Івана, переслухав пана,
вислухав свідків, пішов на нараду та й присудив
Іванові 2 золотих карі.

Витягає Іван гроші, але має лише 5 злотих
вкупі. Шукає суддя дрібних, шукає прокуратор—
немає.

— Знаєте що, панове,— каже Іван,—
поцілуйте ще всі три мене, та й беріть собі
цілу п'ятку.

Точний звіт

Поліціант пише звіт: "Побитий має на голові рану величиною 5 золотих, дві рани величиною двох золотівок, одна рана величиною 1 зл, і одну рану на 50 грошів. Разом ран на суму 10 зл і 50 сотиків.

Причина і наслідок

- Чому ви вкрали револьвер? — питає суддя підсудного.
- Щоби застрілитися...
- А нащо ви його продали?
- Щоби мати за що купити патрони...

Спростування

Неправдою є те, що нібито половина моїх урядовців краде, зате правдою є, що половина моїх урядовців не краде.

Наука

Злодій до сина:
— Б'ю тебе не за те, що поїв все варення, як ніхто не бачив, а за відбитки пальців на слоїках.

Тайний

— Знаєте, цей пес зовсім виглядає на поліцейського пса.
— Бо, знаєте, він служить у тайній поліції.

У поліції

- У поліцію зголошується якийсь панок.
- Мені вкрали портмонежку.
- Як виглядала?
- Блондинка, низького зросту, з підмальованими віями і задертим носом.

Нечиста совість

До ресторану приходять адвокат із приятелем. По якимсь часі, як уже мали добре "вчубку", адвокат кричить:
— Кельнер, прошу карний кодекс!
За якийсь час вертає кельнер і каже:
— Пане меценасе, директор сказав повідомити, що карного кодексу нема, але за вино не мусите платити.

Два тури

- Не розумію, — каже суддя до оскарженого. — Ви побили пана на двірці до крові, пішли на перон, за хвилину вернулися і почали наново бити...
- Цілком ясно, бо я спізнився на поїзд.

Катар

- Що тебе спроварило до тюрми?
- Катар.
- ...?
- Я пчихнув, ну й збудив сторожа.

Гризе совість

— Чи то правда, що ваш сусід присвоїв собі 5 тисяч банківських грошей?

— Правда.

— І не гризе його совість?

— Ай, чого там не гризе! Мучиться, що не присвоїв хоч якихось 10 тисяч.

На темній вулиці

— Добродію, котра година?

— Темно, не бачу.

— То дайте сюди годинника, я завтра рано сам подивлюся.

Безпечний

— Перепрошую, ви не бачили десь тут поліціанта?

— Ні, не бачив.

— Як так, то нема що довго говорити! Давайте сюди свій портфель!

Догадливий

— Наш сусід знов сидить у криміналі.

— Як знаєте?

— Бо як спитав його жінки, коли прийде, то вона не дивилася на годинник, тільки на календар.

АНЕКДОТИ КОЛОЛІТЕРАТУРНІ ТА КОЛОМИСТЕЦЬКІ

Не дивина

— Се дивно, що цей співак має таку пусту голову.

— То не дивина, прецінь є відома річ, що голос потребує резонансу.

Матвій-співака

Дяк (до Матвія, що пізніше від усіх закінчив співати "Господи помилуй"): Чому ви, Матвію, разом з нами не кінчите?

Матвій: Або я з вами зачинав?!

Хліб рецензентів

Коли Бог наказав їсти хліб з поту чола свого, зробив виняток для рецензентів.

Сучасна спілка

Розбійник (до газетяра): Гроші або життя!

Газетяр: Грошей не маю, але розкажіть мені свої пригоди, я їх перенесу на папір і дам до друку, а за три тижні зголосіться до мене: поділимося гонораром.

Страшний сон

Поет: Нині я мав страшний сон: пошта не хотіла прийняти моїх віршів.

Найпевніший спосіб

— Як зберігати любовні листи, щоб їх ніхто не читав?

— Візьми всі листи, дай переплести і хай гарним шрифтом на обкладинці витиснуть "Поезії". О, тоді можеш класти на найвиднішому місці — ніхто в руки не візьме.

Співачка

— Ой погано ж ти співаєш, дівко!
— Ну, то й що? Але зате довго!

На виставці

— Твоя картина знаменита. Твій краєвид без закидів, на одне лиш можу тобі звернути увагу: ті свині більше подібні до качок.

— Які свині? Та це ж кози.
— Так? То перепрошую.

Шкода

— Шкода, що ви не співаєте в жодному концерті...

— Чому?

— Бо я ніколи не ходжу на концерти.

У театрі

— Чого ви, до лиха, так завзято плещете?

— Хотів би побачити того ідіота, що цю дурницю написав.

Шукання?

— Що це в тебе стільки незакінчених портретів? Шукання?

— Ні, це керівники одної установи. Тільки почнеш малювати, як його перекидають в іншу.

Доля поета

— Нащо ви пишете ці вірші?

— Аби біда скорше скінчилася, бо я читав, що поети звичайно коротше живуть...

Один і тисяча

— Давніше один поет мав тисячу гадок, а тепер тисяча поетів — одну.

В редакції

— Пане редакторе, я небавом пришлю вам трохи віршів, але, будьте ласкаві, скажіть мені, чи один бік рукопису мусить бути чистий, чи ні?

— Ні, обидва...

За що любить?

— Скажи мені, чому поет Шавниця так любить котів?

— Щоб миші не поїли його віршів...

Між журналістами

— Що тепер пишете, товаришу?

— Пишу гарну річ: "Під шибеницею", 5 крайців за рядок. А ви?

— Політичну статтю — за рядок два тижні арешту.

Критика і критиковані

Один учений сказав: "Книжка — то гостиниця, до котрої вільно кожному увійти в капелюсі, засвистати собі і вийти. Се повинні запам'ятати всі, що падають жертвою критики, і не кидати каменем на критиків".

Між письменниками

— Що ти обстоюєш в своїй новій повісті?
— Не знаю, я ще не читав критики.

На концерті

— Чудесно! Можна сказати: чудо техніки!
— Що ти кажеш? Та ж вона зовсім погано грає!
— Так, але я не говорю про гру, тільки про фортеп'ян, що витримує цю гру.

Плагіат

Письменники тепер дуже перечулені щодо плагіатів. Недавно посперечалися двоє:
— Поцілуй мене в ніс! — каже один.
— Ого! Перепрошую, це моє! — каже другий.

Під час репетиції

— Які ж фальшиві тони у вас, теноре.
— Е, тепер цілий світ фальшивий.

Поступ

— Ти не вважаєш, що я співаю щораз краще?
— Так, бачу. Спочатку скаржилися тільки наші сусіди, а тепер уже весь квартал.

Народна мораль

Наші українці це такий моральний народ, що редактори українських газет навіть бояться тримати у себе ножиці, щоби їх не підозрівали о крадіж статей з інших часописів.

Знахідка

Критик: Я завдав собі труда, щоб зрозуміти вашу картину, але дарма, я не розумію.
Маляр-символіст: Богу дякувати. Таки найшовся один, що мене розуміє.

Контракт

Диригент мав відновити контракт з одною співачкою, та цього не робив.
— На жаль, не могу. Ці вічні докори роблять мене хворим.
— Але ж, пане диригенте, я зовсім вам не роблю ніяких докорів!
— Ви ні, зате публіка...

Музикальна

— Що за прекрасний фокстрот!
— То не фокстрот, то соната Бетховена.
— Ах, так! Але така гарна, як фокстрот!

Привітання

Маляр до приятеля:

- Подумай собі, прийшов до мене радник Перус і купив собі картину за 450 злотих.
- Так? Дуже тишуся. Він заслужив собі на те, щоб його так ошукати.

На прем'єрі

Одного разу Трістан Бернар був на прем'єрі якогось початкуючого автора. Під час другої дії до ложі, де сидів знаменитий драматург, увійшов автор і спитав:

- Маестро, як вам подобається п'єса?
- Маю враження, що надворі лие, як з відра.
- Не розумію, чому?
- Бо досі ніхто не покинув зали.

Письменник і критик

— Слухай, чоловіче, — каже автор повісті до критика, — воно трохи смішно виглядає, що ти, який ніколи не написав жодної повісті, берешся так завзято критикувати мене, мене, що зуби з'їв на цьому хлібі. Ти ж не розумієшся!

— Так, я також ніколи не ніс яєць, але ліпше, як курка, розуміюся на них, чи вони добрі, чи донічого.

Гама і долари

Один співак сидить у селі на відпочинку цілими днями під хатою і вправляєтся в глосі:

— до...ля...ре...мі...фа...со...ля.

Газда слухає і каже до жінки:
— Чуеш, стара? Принеси фасолі, пан співають, що дадуть за неї долари...

На лекції

Лектор: Наша культура ще потриває 40 000 літ.

Голос із зали: А коли почнеться?

І так зле, і так недобре

Каже один наш поет, журналіст і політик в одній особі:

— Я рішився більше політикою не займатися і посвятити вже себе виключно поезії. Як ви думаєте, чи так буде добре?

— Та, для політики воно добре, а як буде для поезії, то ще невідомо...

Рецензія

В одній газеті появилася така рецензія на одну театральну виставу:

“Зміст дурний, актори нічого не варті, режисура нікудишня, — але це все якраз може нинішній публіці подобатися”.

Не вважав за потрібне

П'єса жахливо безнадійна. Один глядач виходить. У дверях його затримує білетер.

- Прошу взяти ретурту, бо інакше вас не зможу впустити.
- Не думаю вертатися.
- То прошу ретурту дати кому-небудь.
- Не маю особистих ворогів.

Як нова

- Ця скрипка має понад сто років.
— Дивіться, хто би то подумав,— грає зовсім, як нова.

Непорозуміння

- Чи ця фігурка з міфології?
— Ні, з порцеляни.

Статистика

Найновіші статистичні обчислення вказують, що найменший відсоток анальфabetів є між письменниками.

Муза в гостях і вдома

- Один наш автор пішов з рукописом до знайомого критика. Той прочитав і каже:
— Ви повинні би так написати, щоби і найдурніший чоловік міг зрозуміти написане.
— А в котрім місці ви не розумієте?

Найліпше в ліжку

- Один молодий автор запросив раз Бернарда Шоу на свій звіт. Шоу відповів: — Вибачте, але я дуже скоро йду спати.
— Ну, хіба раз можете зробити виняток?
— Коли ж я, дорогий колего, найвигідніше сплю у ліжку, а не на звіті...

Голова та капелюх

Старий і знищений капелюх та полатаний плаш казкаря Х. Андерсена знав цілий Копенгаген.

Раз якийсь п'яний студент зачепив Андерсена на вулиці та сказав:

— Гей, пане Андерсен, цей нужденний предмет на вашій голові називається капелюхом?

Андерсен спокійно відповів:
— А цей нужденний предмет під вашим капелюхом називається головою?

На репетиції хору

Диригент:

— Будь ласка, уважайте. Повторимо ще раз: "Стоїть гора високая, а під горою гай". Ви берете гору зависоко, а гай занизько. Так само в пісні "Моя мила коло перелазу": треба сильніше натиснути, щоби мила ліпше виступила.

Дві телеграми

Видавець авторові:
"Пришліть новелю. Як буде добра, пішлю гроші".
Автор до видавця:
"Пришліть гроші. Як будуть добрі, пішлю новелю".

Шотландці-музиканти

— Ви граєте на двох інструментах? — питає один другого.

— Чому питаєте?

— Бо я граю на двох, а якби ще ви грали на двох, то ми могли би створити кuartет.

Подібне — не подібне

Клієнт до маляра:

— Цей портрет є зовсім до мене не подібний. Не заплачу за нього.

— Так, це до вас подібне.

У мандрівному театрі

— Пане Лісний, чому ви вчора не прийшли на репетицію?

— Бо я мусів дати підзолувати собі чоботи.

— А ви, пане Вертілка!

— Та я саме золував йому чоботи.

Мистецтво

— Що це є мистецтво?

— Мистецтво є те, що лишилося людини, коли вона все згубить.

Тільки вартісні речі

Бернард Шоу сперечався раз з одним знайомим за якусь справу.

— Але ж, маестро, голову даю, що це правда, — сказав той.

— Я беру тільки вартісні речі, — відповів Шоу.

Перед шлюбом

— Що ти робиш, синку? Женишся з артисткою? Чейже я просила тебе так, щоб ти не думав женитися з артисткою!

— Заспокойся, мамо, вона не є ніякою артисткою, їй тільки так здається.

Щось для письменників

Графоман — це людина, яка пише без внутрішньої потреби.

А справжній письменник пише лише тоді, коли потребує грошей.

Пояснив

— Це знаменне, — сказав хтось до Кіплінга, — що містер Стайн, який, як письменник, був маловідомий, тепер втішається найбільшим визнанням як критик.

— Мене це зовсім не дивує, — відповів Кіплінг. — Чи ви знаєте про те, що недобре вино є дуже часто добрим оцтом?

Не журись

— Мою картину на цій виставці повісили дуже високо, — поскаржився маляр.

— Не журися, критики стягнуть униз...

Дороге життя

Пані (до маляра): З цього портрету я не дуже вдоволена. В ньому замало життя!

Маляр: Коли ви хочете, щоб цей образ мав більше життя, мусите доложити ще 100 злотих. Життя тепер дороге.

Парадокс

— Знаєте, я сидів на бенкеті між славним поетом і багатим промисловцем...

— І про що ви з ними говорили?

— З поетом про гроші, а з промисловцем про літературу.

Завжди мало

— Чому наша славна артистка була така злісна?

— Бо отримала лише одинадцять букетів.

— І це мало?

— Ні! Але вона заплатила за 12...

Зреагував

— Знаєш, я написав трагедію.

— Не жартуй.

Щоб не перешкоджало

Щоб заспокоїти нерви, Діккенс любив ловити рибу.

— Пане Діккенс, тут риби нема, йдіть до млина, там раз за разом клює...

— Дякую вам, я знаю про це... але то буде мені надто перешкоджати.

Оптиміст

Дуже хворого Генріха Гейне відвідав у лікарні один з його приятелів і прийшов якраз у той момент, коли поета перенесли доглядачки на інше ліжко.

— Бачиш, — сказав Гейне з усміхом, — мене все ще жінки на руках носять.

Книжка і вино

Хтось зробив одному нашому критикові закид:

— Ви відважуєтесь ганьбити книжки, які ви навіть не дочитали до кінця.

На те критик:

— А чи обов'язково треба випити цілу бочку вина, щоб знати, яке воно на смак?

Думка Дюма

Славному Дюма хтось передав для оцінки вірші князя К., які цей писав у вільні хвилини.

Прочитавши їх, Дюма сказав:

— Думаю про них так само, коли б я у вільні хвилини став князем.

Є надія

Критик: Я читав вашу книжку...

Поет: Останню?

Критик: Маю надію, що так...

В одній редакції

— Пане редакторе! Ви вчора помістили мій некролог у своїй газеті, а я живу і прошу це спростувати.

— Неможливо! Усе те, що ми пишемо, правда. Спростування ніколи не вміщаємо. Але виключно для вас це зробимо, помістимо ваше прізвище під рубрикою "Народилися".

Література

Один мужчина, самотній — лірика.
Двоє мужчин — анекдот.
Мужчина і жінка — новела.
Дві жінки і мужчина — повість.
Два мужчини і жінка — драма.
Дві жінки і двоє мужчин — гумореска.
Дві жінки — пасквіль.
Одна жінка — балада.

Не пробував

— Ви вмісте грати на скрипці?
— Не знаю. Я ще ніколи не пробував.

Його бажання

— Мої поезії побачать денне світло аж по моїй смерті.
— Ти все був боягузом.

Письменник і критик

О. Дюма-батько мав великий жаль до критиків, що надто гостро критикували його твори. Одного разу один з критиків закинув письменникові, що він у котрімсь з творів ужив вислову: "У хвилинах слабості поставала виповнена болем порожнеча".

— Я не розумію, — сказав критик, — як може бути порожнеча виповнена болем?
— Якщо так, то вас ніколи не боліла голова.

Також штука!

— Но, бачите! Чи Голинський не прекрасно співає?!
— Також штука! Коли б я мав його голос, то співав би так само як він!..

На селі

Маляр: Дівчинко, спитайте свого тата, чи можу намалювати вашу корову.
Дівчинка йде до хати. По хвилині вертає і каже:
— Тато говори, що вона вже 6 років чорна, то нехай вже така лишиться.

Інша причина

— Коли моя дочка співала по-італійськи, ви плакали. Ви, може, італієць?
— Ні, я вчитель співу.

Важка роль

— Моя жінка завтра виступає в аматорській виставі. Дуже вже мучиться...
— Що ж там мучитися? В неї німа роль.
— Саме тому — така роль для неї найтяжча.

Що то значить мистецтво!

— Уяви собі, що та пара артистів, що грали на сцені чоловіка і жінку, таки в дійсності одружені. А як вони цілувались!

— І пізнати не можна, що це подружжя.
Ото мистецтво!

Поезія і проза

— Що ви робите?
— Я поет.
— Поет? Но, то цей фах має теж свої добрі сторони. Ви не мусите платити прибуткового податку.

Чому?

Директор Доробкевич приходиться до художника Н.

— Що тепер малюєте, артисто?
— Мертву природу.
— Ов! А то чому така сумна тема?

Піаніст

— Чи ви граєте на фортеп'яні? — запитали знаного картяра.
— Так, раз пробував я грати, але то не вигідно, бо карти тяжко брати з гладкого фортеп'яна.

Напевно

— Що грали в театрі?
— Правду тобі скажу, не знаю. Я був змучений, дрімав... Знаю тільки, що кінчилося шлюбом.
— Значить, була трагедія.

Аби не музика

— Як там було в опері?
— Добре — тільки та музика докучала. Від початку до кінця грає і грає.

Серед архітекторів

— Ви чому такі сумні, пане архітекте?
— Подумайте, власник кам'яниці, яку я вбудував, в нагороду дав мені в ній помешкання.

Добре каже

Два малярі говорили про нову виставку.
— А чому ти нічого не виставив?
— Бачиш, я волюю, щоби мене питали, чому я не виставив нічого, ніж чому я виставив.

На вулиці

— Але ж, пане Курпіта, вам це може хтось з кишені витягнути.
— Ні, це нікому не потрібне. Це мої поезії.

Мудра рада

— Знаєш, маю збірку поезій і не можу рішити, чи спалити її чи видати друком.
— Можеш зробити одне і друге: видати і спалити.

В книгарні

Клієнт: — Чи приймаєте назад товар, який покупець не подобається?

Продавець: Так. А що ви в нас купили?

- Книжку.
- Яку має хибу?
- Не подобається мені кінець.

Добрий приятель

Знаний французький письменник Мольєр хворував. По довгих тижнях вийшов на вулицю і стрінув приятеля.

- Гей, Мольєр, — каже той, — ви ще живіте, бо я думав, що ви вже давно померли!
- Так? То з вас гарний приятель, коли не прийшли на мій похорон.

Дурниця

На весіллі у Панька Куліша, як всі гості весело забавлялися, Шевченко розплакався.

- Що з тобою? — запитав приятель.
- Жаль мені Куліша! Я думав, що він не встрілить в своєму житті ніякої дурниці.

Вибагливий

Композитор і піаніст Курдидик входить до крамниці із взуттям. Пробує кільканадцять пар черевиків, вкінці махає зденеровано рукою і каже:

- Бачу, що не знайду ніде того, чого шукаю.
- А чого ви шукаєте, пане?
- Двох черевиків, які скрипіли б на один тон.

Добре серце

- Чому та співачка закриває очі, як співає?
- Бо не може дивитися, як слухачі мучаться...

У робітні маляра

- Скільки за цей образ? — питає гість маляра.
- 100 злотих.
- А 10 не візьмете?
- Ніколи... Хіба бим помирав з голоду.
- Добре, то я зажду до того часу.

Подив

- Коли так дивлюся на ваші картини, то просто дивуюся...
- Певно, хотіли б знати, як я то роблю? — питає маляр.
- Ні! Для чого то робите?

Знавець

- Що коштує та картина "Петрушка і цибуля"?
- 100 золотих.
- То страшно! Я бачив нині "Помаранчі і банани" за 50 золотих!

Гонорар

- За це, що я вам напишу, — каже адвокат, — мені належить 20 злотих.
- Бійтеся Бога! Так мій небіжчик муж задушно писав усім.

— А ким він був?
— Поетом.

Талан

— То все гарно. Але звідки мені знати, що ви маєте талант до фільмового мистецтва?
— Бо я розвелася вже з четвертим мужем.

Чому?

Вона (на виставці): Але чому вішають такі картини?
Він: Правдоподібно тому, що не могли знайти маляра.

Не порадить

Знаний публіцист Михайло Островерха, що перебуває тепер в Італії, вибрався одного дня на довгу прогулянку і заблуdiv. Стоїть на роздоріжжі і не знає, куди йти. Правда, є при дорозі дороговказ, але вже ввечері, таблиця високо й Островерха не може ніяк прочитати. Над'їздить якийсь селянин.
— Не знаєте, — питає Островерха, — куди цей дороговказ показує?
— Не знаю, пане, бо я також неписьменний, як і ви.

І дійсно...

Театральний критик оповідає:
— Колись приснилося мені, що я в театрі. Нагло хтось мене потрутив, і я збудився. І дійсно: я був в театрі.

Рецензія

Кум Гаврило стоїть на виставці картин та й оглядає "Єву". Врешті плює крізь зуби і каже:
— А то фльондра! На сорочинку не має, а образ дає собі робити.

Фахівець

Лікар — вибрався до опери.
— Як вам подобається голос тої співачки?
— питають його.
— То є найкраща астма, яку я коли-небудь чув.

Поезія

Одного великого гумориста запитав хтось, що то значить правдивий поет.
— Поет — це така людина, яка співає, що лежить в зеленім куточку над кришталевим джерелом і цілує рожеві уста лісової царівни, а в дійсності сидить у подертім шляфроку за поламанним столом і смочче стару знищену люльку.

Вовк і баран

У цирку показували як велику атракцію вовка і барана, що перебували в одній клітці. Хтось запитав циркача:
— Чи той вовк з бараном завше живе в згоді?
— Так, але як то буває в житті, часто між ними заходить до непорозуміння.
— А що тоді?
— Тоді? Тоді купуємо другого барана.

Різниця таки є

У час репетиції за кулісами рух і крики.
Директор злий, кричить:

— Як в домі божевільних!

На те один актор зауважив:

— Але там бодай директор нормальний.

Є нагода

— Знаєте, пане,— каже актор одного мандрівного театру до режисера,— що вижити з нашої платні це дійсно мистецтво!

— Отже, масте нагоду доказати, що ви дійсно артист!

Реклама

Маляр-портретист Ковбасюк мешкає коло вілли свого приятеля Маслюкевича. Одного ранку прибігає Маслюкевич і кричить:

— Знаєш, цієї ночі були в нас злодії!

— Справді? І що вкрали?

— Готівку, срібло і дуже дивно — портрет, що ти мені намалював, злодії витягли з рами...

— Чудесно,— кричить маляр,— це ж прекрасна рекляма!

— ... і втекли з рамою! — закінчив Маслюкевич.

Тільки не це

— Та дитина неможлива! Мушу їй заспівати.

— Боже борони! Радше хай кричить!

За логікою

Малярі можуть вішати картини,— то чому критики не можуть вішати малярів, а критиків— публіка?

Найважливіше

— Я хотіла би поговорити з художником, що намалював цю картину.

— Я вас слухаю.

— Ах, дуже мені приємно. Чи не могли б ви мені сказати, де купувала пані свою сукню, в якій ви її намалювали?

Усе ясно

— Тут, у вашому місті, не народився який поет?

— Не знаю. За ті шість років, що я тут живу, напевно ні.

Добра гра

Режисер до актора:

— Чоловіче, не роби ж понурої міни, як ведеш до вівтаря свою наречену. Зроби ясне обличчя: та ж то не є правдиве весілля!

Сила звички

У театрі на крайньому кріслі сидить гімназійний вчитель.

Один з глядачів зсередини хоче вийти і звертається до вчителя:

— Перепрошую, пропустіть.

— Нема, нема! Як пушу одного, то всі схочуть.

До останнього

В одному театрі вистава йшла 5 годин. Грали до останнього глядача.

Влучно

Поет: Ця думка якраз вискочила мені з голови.

Критик: Щаслива думка.

Республіканець

— Як я тобі подобаюся у вчорашній ролі короля?

— Щиро тобі скажу: відучора я республіканець.

Що кому треба

Аматорський гурток ставить драму. Під час сумних сцен публіка не те що настроюється поважно, але ще й сміється. Режисерові було цього забагато і він вийшов на кін:

— Коли шановна публіка не перестане сміятися, то ми будемо змушені повторити перший акт.

І тоді в залі запанував спокій.

В аматорськiм гуртку

— Іване, будеш в наступній виставі грати ролю дурака.

— Я не хочу тієї ролі.

— Не будь дурний. Не будеш потребувати ходити на репетиції.

Покривджений

Квартирант приходить до господаря будинку і жаліється:

— Слухайте, зробіть щось. Ці люди, що наді мною мешкають, серед ночі роблять страшні верески. Вчора, наприклад, о 2-й годині ночі почали ні з того ні з сього бити палицями в стелю.

— Це жажливо, — жаліє господар. — То вони вас певно збудили.

— Ні, я ще не спав. Я, як звичайно, вчора вчився грати на бубні.

Причина

Одного маляра з минулого століття запитали:

— Як це пояснити, що ангели на ваших полотнах мають завсіди чорне волосся?

— Бо моя жінка блондинка.

Тенор

— Поганенький тенор! Як його зовуть?

— Його не зовуть, його висвистують!

Хто кого боїться

— Диви, диви, той артист не боїться публіки.

— Це правда, публіка його боїться.

Чудова дитина

— Дуже багато завдячую тому, що моя Регіна вміє співати.

— Що, підписала контракт з оперним?

— Ні, але я купив завдяки їй, і то дуже дешево, дві сусідні кам'яниці.

Юне обдарування

— Чи ви чули славного восьмилітнього співака Недольського?

— Так, двадцять років тому у Перемишлі.

Напис

Одна співачка давала перший публічний концерт. На дверях залу вивісили таке оголошення:

“Псів не можна брати з собою до залу”. По концерті хтось додав ще олівцем: “Товариство охорони тварин”.

Потішився

— Мій син робить добрі поступки в науці гри на скрипці. Казав мені учитель, що вже на другий тиждень зможу виийняти з вух вату.

Не час

— Подумайте тільки, пане редакторе, над тим, що я вам скажу...

— Дайте мені спокій! Я не можу думати, бо, самі бачите, пишу вступну статтю.

У театрі на прем'єрі

Пані радникова звертається до своєї сусідки:
— Знаєте, пані, я гадаю, що ця п'єса зовсім не надається на прем'єру.

Зрозумів

Ромко цілує їй ручку.

— Коханий, я хотіла б...

— Що б ти хотіла, серце?

— Я хотіла б з тобою десь так піти, де б ми були тільки двоє, де довкола нас не було б жодної живої душі...

— Добре, підемо ввечері до театру.

При відчиненому вікні

Видавець: Поки ви почнете читати свою п'єсу, прошу відчинити вікно.

Драматург: Ах, ви хочете, щоб сусіди почувли мій твір?

Видавець: Та ні, я звик завше спати при відчиненім вікні.

Добрий лік

— Коли я писав до пізньої ночі, — нарікав поет на долю, — то не міг опісля заснути.

— Ну, то маєш знаменитий лік на сон.

— Що ж такого?

— Цілком просто, — порадив приятель, — прочитай ще раз усе написане.

Дзеркало

Одна старша пані оглядає виставку сучасного мистецтва і обурюється.

— А ось тут знову якийсь огидний портрет, який ви називаєте мистецьким твором, — каже пані, ставши в куті.

— Вибачте, ласкава пані, — обізався один маляр, — але то ви стоїте перед дзеркалом.

Між малярами

— Ви не знаєте, як вивести плями з фарби на полотні?

— А ви може знову щось намалювали?

Жалоба

Помер відомий артист. На похорон походилися його товариші. Бас Киртяк пішов до театрального режисера і позичив собі чорний фрак на кілька годин.

Від того часу минуло більше, як тиждень, а Киртяк так і не з'явився з фраком, тим часом артисти його бачать щовечора в різних кав'ярнях. Нарешті режисер зловив його.

— Шість тижнів жалоби, друже! — ревнув Киртяк на зауваження режисера.

Найщасливіший

— Хто найщасливіший у світі?

— Музикант.

— Чому?

— Бо він як працює, то грає собі...

Із повісті

“Орися була сиротою; мати її, повна чеснот, померла при родах старшої на три роки сестри Орисі, батька забили у двобою ще тоді, коли був нареченим...”

Такі часи

— Чому лишаєте на ніч отворені вікна у вашій книгарні?

— А хто нині буде книжки красти?

— То чому замикаєте двері?

— Е, це щось іншого. Через двері хтось міг би підкинути нові книжки.

Злосливий

Артист до свого товариша:

— Знаєш, якщо маю роль, то на сцені так нею переймаюся, що публіка попросту зникає мені з очей.

— Зовсім їй не дивуюся.

Просто неба

— Як же ж вчора ваша вистава просто неба? Чей же лив дощ!

— Сцену закрили дерева.

— А публіку?

— Директор позичив їй парасольку.

Скромність

— Як ви думаєте, геніальність передається дітям?

— Не знаю, пані, я не маю дітей.

Між авторами

Розмовляють два автори:

— Ви були на моїй прем'єрі?

— Очевидно. Дивуюся, що ви не за-
примітили. Я був той одинокий, що кричав
“Браво!”.

Техніка безпеки

— Чому оркестр у цьому театрі захований?
— Подождіть, поки почне грати. Тоді
зрозумієте.

Добрий спосіб

— Ви знаєте, що наш поет Горчинський
подвоїв число своїх читачів.
— Яким способом?
— Оженився.

Серед малярів

Критик оглядає картини молодого маляра-
футуриста.

— Що ви малюєте? — питає нарешті.
— Малюю те, що бачу.
— Шкода, дуже шкода, що ви не бачите
того, що малюєте.

На ювілеї театру

— Ця артистка — першорядна співачка.
— Цілковито! Її чути тільки в перших рядах.

Марнотравний

Стрінулось двох журналістів і один каже до
другого:

— Ти дуже скоро зовсім збіднієш!
— Чому?
— Бо всюди пхаєш свої три гроші.

У гостях

Пані дому сідає за фортепіано і грає якісь
мелодії.

— Ви любите музику? — звертається до
одного гостя.
— Люблю, але ви не робіть собі ніщо з
того і грайте далі...

Поет у лікаря

— Вам треба відпочинку. Облиште розумову
працю!
— Але ж я поет!
— Вірші можете писати.

Поезія і проза

Жінка поета до чоловіка: Написав би ти
яку поему, бо діти геть штани порвали!

В антикварні

— Чи ця картина є дійсно роботи Рем-
брандта?
— Але ж запевняємо вас! Ми даємо на це
трилітню гарантію!

Перестрах

Редактор: Що принесли?
— По-по-поезії...
— Чого ви настрашилися?
— Я вздрів редакційний кіш.

З театру

- Ви були на прем'єрі моєї драми?
- Так, але опісля цілу ніч не міг спати.
- Жартуєте.
- Тому що виспався у театрі.

Не страшно

Маляр: Прошу вважати, пане, картина ще не висохла.
Гість: Не страшно, я маю старі рукавиці.

До чого доводить поспіх

Малий Івась пішов з татом до театру на оперу.

— Ну, як тобі подобається? — спитав тато Івася, вертаючи додому.

— Спочатку було гарно, але відтак почали дуже спішитися і співали по двоє разом.

Докір

Диригент докоряє скрипалеві:

— Ви з кожним днем гірше граєте. А нині ви грали так зле, якби нині вже було позавтра.

На виставці

— Тату, чому малярі підписуються під картинами?

— А щоб хто не повісив картини догори ногами.

Між акторами

— Коли б так я міг викупити свій годинник, тоді мав би я бодай що заставити.

Багато надії

Критик стрічає одного молодого поета і каже:
— Недавно я читав один ваш вірш...
— Останній? — питає обрадований поет.
— Маю надію...

Провал

— Як тобі подобалася прем'єра?
— Чорта варта! Цілий час якась пані біля мене так голосно перешіптувалася із своєю знайомою, що я не чула ні словечка, що мені говорила моя знайома.

Такий бідний

— Що робиш?
— Пишу книжку.
— Ов, то ти так збіднів, що не можеш собі купити готової?

Розмова

— Ви виглядаєте, як актор.
— Такий я пристійний?
— Ні, такий голий.

Самітня околиця

Касирка театру до одинокого глядача, який купив білет:
— Але, будь ласка, візьміть з собою револьвер, бо це дуже самітня околиця.

Де цілує муза...

— Кажуть, що як народиться дитина і Муза поцілує її в руку, то з дитини виросте великий маляр. Як в чоло, то поет, а як у вухо, то музикант.

— А де поцілувала нашого радника, що ціле життя просидів у фотелі?

У музеї розмаїтостей

— Пане імпресаріо? І це по-вашому карлик? Та ж він нормальний мужчина!

— Але ж дуже цікава okazія: він є найбільшим карликом у світі.

Колекціонер

— Знаєте, маю кілька оригінальних картин.

— З яких часів?

— З часів, як я ще мав гроші.

Підслухане

— Ви матеріаліст чи ідеаліст?

— Ні, я журналіст.

Пояснила

— Мамо, що то є газетні качки?

— То є, синку, так: коли газета пише, що десь корова вродила п'ятеро телят, то четверо телят — це і будуть ті качки.

Запросини

— Прошу до мене нині на вечерю.

— А ви не будете читати своїх віршів?

Надобраніч!

Під час вистави в зал входить якийсь запізнілий глядач. Шукаючи місце, він поводиться дуже голосно.

— Тсс! Тихо! — відзивається хтось.

— О! — дивується чоловік, — то вже всі сплять?

На концерті

Селянин приїхав до міста і перший раз був на концерті. Показуючи на диригента, питає сусіда:

— Чому він страшить її паличком?

— Кого? — дивується сусід.

— Ну, тую во співачку...

— Він її не страшить, тільки паличкою показує такт.

— Ага. Ну, а як він її не страшить, то чому вона так верещить?

Закоротко

— Як вам було вчора в театрі?

— Добре, але закоротко. Перерва тривала тільки десять хвилин.

Між театроманами

— Як гадаєте, чи театр мусить бути установою чисто мистецькою, чи може бути установою зарібковою?

— Це залежить від обставин: як є добра каса, тоді є установою мистецькою, а як каси нема, тоді зарібковою.

Слушне зауваження

Початкуючий поет приніс до редакції велику поему. Редактор прочитав сторінку і каже:

— Ви кажете, що не читали ще нікому цих віршів?

— Нікому.

— То чому маєте підбите око?

Є вихід

— Вашим віршам бракує вогню! — сказали поетові в редакції.

— І що мені порадите?

Я вже порадив. Киньте їх у вогонь!

Страшна помста

— Як вона могла вийти заміж за Крикульського, який написав на неї десятки критичних рецензій?

— З помсти, пане, з помсти!

Справді чому?

— Ну, чому абстракціоністи вимагають справжніх похвал, орденів, премій, а не обходяться всім абстрактним?

З М І С Т

Анекдоти стрілецькі, вояцькі	3
Анекдоти про жінок	21
Анекдоти про бідних та багатих	46
Анекдоти про хитрих	66
Анекдоти про скупих	107
Анекдоти про лікарів та пацієнтів	117
Анекдоти про пияків	142
Анекдоти про суддів і підсудних	151
Анекдоти кололітературні та коломистецькі	185

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНЄ ВИДАННЯ

СТАРІ ГАЛИЦЬКІ АНЕКДОТИ

Упорядник та редактор
РОМАН ДІДУЛА

Художнє оформлення
ЗЕНОВІЙ ЮСЬКІВ

Технічний редактор *Віра Франчук*
Коректор *Марія Біличенко*
Відповідальний за випуск *Василь Покидько*

Підписано до друку 22.03.93. Ум. друк. арк. 8,19.
Обл.-вид. арк. 6,8. Зам. 1011-2

Львівська обласна організація
Товариства книголюбів України
290008, Львів-8, вул. Підвальна, 3

Львівська книжкова фабрика «Атлас»
290005, Львів-5, вул. Зелена, 20

Старі галицькі анекдоти (Упорядник та
С77 редактор Р. Дідула. — Львів: Львівська
обласна організація Товариства книголюбів
України, 1993.— 224 ст.).
ІСБН 5-7707-2732-2

С 4702010105-010 без оголош.
93

ББК82.3(2Ук)

Шановний читачу!

У Ваших руках — друга збірка
“Старих галицьких анекдотів”.

Дякуємо за покупку.

Сподіваємося, і на подальше творче
спілкування,

оскільки Львівська обласна організація
Товариства книголюбів України
має намір продовжити видання
цієї серії.

Отже, чекайте на третю
і четверту книги

“Старих галицьких анекдотів”.